

Bram Stoker

A-E

Temné
síly

♦♦♦♦♦
Zapomenutá
švédská
verze
Draculy

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Kloučková, 2025

Cover © Dark Crayon, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6782-3 (pdf)

přeložila
Karolína Kloučková

Bram Stoker

A-E

Temné
síly

♦♦♦♦♦
Zapomenutá
švédská
verze
Draculy

FØBOS

OBSAH

Předmluva vydavatele	5
Díl první	
Hrad v Karpatech	7
První kapitola	9
Díl druhý	
Hřbitov ve Whitby	197
První kapitola	199
Druhá kapitola	210
Třetí kapitola	217
Čtvrtá kapitola	222
Pátá kapitola	227
Šestá kapitola	240
Sedmá kapitola	286
Osmá kapitola	299
Devátá kapitola	314
Desátá kapitola	336
Jedenáctá kapitola	360
Díl třetí	
Starý dům v Londýně	383
První kapitola	385
Druhá kapitola	500
Díl čtvrtý	
Na stopě	601
První kapitola	603
Druhá kapitola	637
Třetí kapitola	646
Čtvrtá kapitola	651
Pátá kapitola	664
Závěr	671
Vysvětlivky	677

Předmluva vydavatele

Způsob, jímž došlo ke shromáždění těchto textů a k jejich propojení do jednoho celku, bude čtenáři objasněn během čtení příběhu. Mým úkolem bylo pouze co možná nejvíce omezit nadbytečné podrobnosti, jinak však nechat na aktérech samotných, aby převyprávěli své zkušenosti v neupravené podobě tak, jak byly zaznamenány. Ze snadno pochopitelných důvodů jsem si dovolil pozměnit jména některých míst i osob, jinak však předávám vše veřejnosti beze změn a v původní podobě, jak si to přejí osoby, které považují za svou povinnost tak učinit.

Jsem přesvědčen, že není nejmenších pochyb o tom, že se popisované události skutečně odehrály, jakkoli nepravděpodobné a nevysvětlitelné se z pohledu běžné zkušenosti jeví. Nevysvětlitelnými však musí podle mého názoru do jisté míry zůstat – i když není vyloučeno, že postupující výzkumy na poli skrytého duševního života a přírodních sil osvětlí tyto i mnohé další záhady, jež zatím vzdorují bystrému oku vědce i detektiva, dříve, než jsme čekali. Nicméně znovu opakuji, že celá záhadná tragédie zde vyličená je ve svých vnějších rysech naprosto pravdivá, ačkoli já sám jsem v některých bodech dospěl k jiným závěrům a vysvětlením než dotčené osoby. Fakta jsou však nezpochybnitelná, a navíc známá až příliš mnoha lidem, než aby bylo možné je zpochybňovat. Tato řada – jak se zdá – naprosto nevysvětlitelných zločinů ukazujících na týž původ, které svého času pobouřily veřejnost, patrně ještě není zcela zapomenuta, stejně jako pozdější známé whitechapelské vraždy. Leckdo si také jistě vzpomene na oba zajímavé cizince, kteří po několik sezón sehrávali významnou úlohu ve společnosti a z nichž přinejmenším jeden náhle a nevysvětlitelně beze stopy zmizel. Všechny osoby, jejichž zápisky zde byly shromážděny vzhledem k úloze, již – dobrovolně či nedobrovolně – sehrály

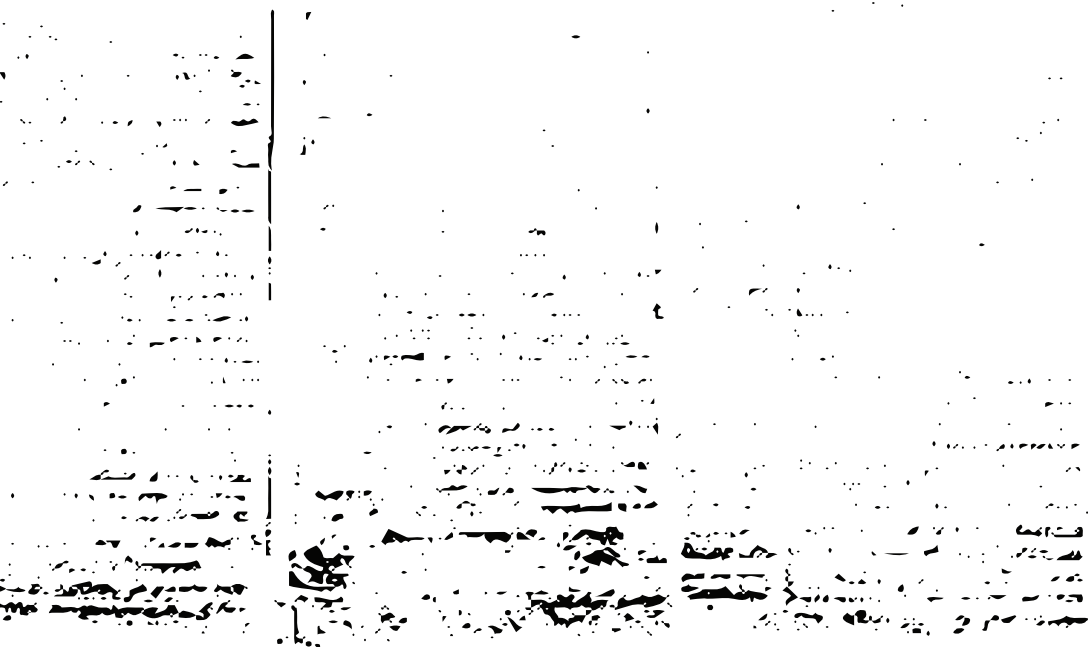
v tomto podivuhodném příběhu, jsou známé a těší se všeobecně úctě. Thomas Harker a jeho milá žena jsou již mnoho let mými osobními přáteli, stejně tak patřil mezi mé přátele i doktor Seward a vím, že jejich důvěryhodnost je nezpochybnitelná. Ctihodný vědec, který zde vystupuje pod smyšleným jménem, je ve skutečnosti v celém civilizovaném světě tak známý a uznávaný, že jeho pravé jméno – jež jsem se přesto rozhodl neuvést – těžko zůstane utajeno mnohým, kteří jej ctí a uznávají jako génia a ušlechtilého filantropa, přestože – stejně jako já – nemohou pokaždé sdílet jeho pohled na svět a závěry, k nimž ho v některých případech vede bujná fantazie a přirozený sklon k mystičnosti. Vážně smýšlejícím lidem by však dnes mělo být víc než kdy dřív jasné, že „mezi nebem a zemí je mnoho věcí, o jakých se naší filozofii ani nesní“. Víc než kdy dřív je dnes zapotřebí nezaujatě zkoumat všechno, co se objeví v našem dosahu, a mít přitom na paměti mnoho velkých vědeckých objevů a přibývajících znalostí přírodních zákonů, na něž materialistická a úzkoprsá doba nejprve reagovala posměchem a pronásledováním. Pro skutečného vědce jsou důvěřivost a pověřivost stejně – nikoli však víc – zavrženíhodné jako suchý úšklebek věčného skepticismu vůči všemu neznámému a zatím nevysvětlitelnému. A proto bez váhání a v souladu s přáním svých přátel předávám veřejnosti následující záznamy. Jsou rozhodně zajímavé, ať už na ně hledíme z jakéhokoli úhlu pohledu.

Londýn, srpen 1898

B. S.

Díl první

Hrad v Karpatech

První kapitola

Deník Toma Harkera
(zapsáno těsnopisem)

Bystřice, 3. května

Tak daleko už jsem tedy dospěl na své kvapné cestě napříč Evropou. 1. května ve 20.30 jsem vyjel z Mnichova, dorazil do Vídně a následujícího rána pokračoval do Budapešti – překrásné město, kterým jsem bohužel jenom projel. Přesto jsem nabyl silného dojmu, že už jsem Západ a jeho civilizaci nechal za sebou a přejíždím na Východ. Přenocoval jsem v Klausenburgu a sem dorazil až se setměním včera večer, abych zítra pokračoval dostavníkem k průmysku Borgo. Cesta dnes celý den vedla kopcovitou krajinou, jež po jednotvárných maďarských rovinách působila ještě přitažlivěji. Tu a tam jsme minuli menší město či hrad na vrcholku některého z úžasně tvarovaných kopců, jaké známe ze středověkých dřevorezby; projížděli jsme okolo řek, které – soudě podle širokých kamenitých koryt po obou stranách vodního toku – se často rozlévají v běsnících proudech. U malých nádraží se obvykle shlukli venkované v těch nejroztodivnějších a nejpodivnějších oděvech. Někteří byli skutečně potěchou pro oko. Ženy krásné, i když trochu hrubé tělesné stavby. Většina měla velmi široké plátěné rukávy, kostkované, hladké nebo pestrobarevně vyšíváné, živůtky (myslím, že tak se tomu říká) v jasných barvách nebo také velice široké pásy, z nichž spadaly přes krátkou sukni spousty pestrých stuh nebo pruhů látek – prostě hotové baletní kostýmy. Přál bych si být malířem, a ne obyčejným právníkem, který všechny ty zajímavé věci, jež na takové cestě spatří, zachytit tužkou ani štětcem nedokáže. Těmi

nejpodivnějšími ze všech podivných figurek, které si vybavuji, byli Slováci. Jevíli se mi jako ještě méně civilizovaní než všichni ostatní. Na hlavách nosí obrovské klobouky a na sobě široké pytlovitě kalhoty (které kdysi bývaly bílé) a košile nebo halenky podobné barvy, se širokými rukávy a přepásané na stopu širokými koženými opasky hustě posetými mosaznými cvočky nebo knoflíky. Nohavice si zastrkují do vysokých kožených bot; husté černé vlasy jim neupravené splývají přes ramena a dlouhé černé vousy a lesklé černé oči jim spolu se vším ostatním dodávají vzhled dokonalých banditů. Podle toho, co jsem se doslechl, však mají být celkem zbožní a neškodní, a vůbec ne tak dotěrní a vzdorovití jako některé jiné národy v okolí. – Zatímco jsem v Londýně očekával další instrukce od svého zaměstnavatele, navštívil jsem Britské muzeum, abych tam v knihách a mapách získal o něco podrobnější informace o Sedmihradsku, velkovévodství, o němž mi mé dosavadní geografické studie poskytly jenom představu značně mlhavou. Dozvěděl jsem se, že oblast, do níž se mám na přání hraběte vydat, leží v nejvýchodnější části země, kdesi nahoře v Karpatech a skoro na hranici mezi Sedmihradskem, Moldavskem a Bukovinou – a tak jsem už předem očekával, že se vydám do toho nejdivočejšího, nejneprístupnějšího a nejméně známého koutu Evropy. Na žádné z map se mi ovšem nepodařilo najít Draculův hrad, protože v této zemi neexistují žádné mapy, které by se svou podrobností vyrovnaly těm, jež u nás vypracoval generální štáb. Poštovní adresu má ale v Bystřici a samotný hrad by se měl nacházet někde poblíž průsmyku Borgo. Z etnografického hlediska by se mělo Sedmihradsko – jak tvrdí přinejmenším učení pánové, s nimiž jsem se radil v muzeu – podobně jako celé Maďarsko – vyznačovat národnostně velmi smíšeným obyvatelstvem. Jsou tady Němci, Valachové, Maďaři, Češi, Slováci, Cikáni, Slovinci a další národy v pestré směsici. Náboženských vyznání je tu skoro tolik jako národností a kromě toho – cituji své informátory – „v karpatském oblouku přežívají veškeré formy pověr a modlářství, co jich jen ve známém světě existuje, a s nimi také množství temných legend a prastarých, nanejvýš zajímavých tradic a zvyků. Tady se v minulosti srážely vlny stěhujících se národů, západní kultura se tu stýká s východní mystikou, jako když se stékají dva veletoky, a to vše dodnes tvoří takřka vroucí vír, v němž nesčetné úlomky toho, co už

dávno upadlo v temnotu zapomnění, stále rotují anebo se zničehonic vymršťují z hlubin“. Všechno je to tak zajímavé, až mi nezbývá než litovat, že mě moje právnická studia tak nedostatečně připravila na všechny poznatky, které bych si odtud jinak odvezl. Snad bude hrabě schopen mi některé věci osvětlit.

Hrabě mi k mé cestě poslal ty nejpodrobnější instrukce a odkázal mě ke „Zlaté koruně“, jež tady má být tím nejlepším hostincem. Hned jsem se tam tedy vydal a zjistil jsem, že jsem očekáván, neboť jsem už u vchodu narazil na laskavou starou ženu oblečenou v obvyklém venkovském oděvu – bílé spodní sukni s dlouhou barevnou zástěrou vpředu i vzadu. Hluboce se poklonila a zeptala se vcelku srozumitelnou němčinou, jestli jsem „der Herr Engländer?“ – „Ja,“ odpověděl jsem, „jmenuji se Thomas Harker.“ Chvilí si mě zvědavě prohlížela a pak jakýmsi cizím jazykem pronesla několik slov k muži stojícímu uvnitř ve starodávné, chabě osvětlené předsíni. Ihned odešel, ale po chvíli se vrátil, v ruce dopis, na němž jsem okamžitě poznal neobvyklý rukopis hraběte. Dopis byl – stejně jako jeho předchozí zprávy adresované do kanceláře – v angličtině a stálo v něm toto:

Vážený pane!

Vítejte v Karpatech! Netrpělivě Vás očekávám. Zítřka ve tři hodiny odpoledne odjíždí z Bystřice do Bukoviny dostavník; místo v něm máte již rezervováno. Můj vůz bude čekat v průsmyku Borgo, aby Vás sem zavezl.

S nadějí, že cesta nebyla příliš náročná a že se Vám v naší krásné zemi bude líbit, dokud to budou naše společné obchody vyžadovat, je mi ctí přidat svůj podpis.

S pozdravem Dracula

Je to velmi potěšující. Skutečně jsem na naše setkání zvědav. Uher-
ský, nebo spíše sedmihradský magnát, který bydlí na starém hradě
kdesi vysoko v nejdivočejší horské oblasti na konci světa, a přesto se
vyjadřuje bezchybnou angličtinou, se zdvořilostí světaznalého muže,

a navíc prostřednictvím anglické advokátní a realitní kanceláře, kupuje nemovitost v samém srdci Londýna. To musí být nepochybně jedinečný člověk.

Toto jsem si zaznamenal ve svém pokoji poté, co jsem pojedl vcelku chutnou, ale poněkud přepeřenou polévku. Je pozdě, a tak své poznámky pro dnešek ukončím.

Bystřice, 4. května

Dodávám několik slov ještě před odjezdem, protože jsem během dopoledne učinil prapodivné zkušenosti. Bohužel jsem v noci nespál tak dobře, jak bych si po únavné cestě přál, protože většina psů z celého města jako by si domluvila schůzku pod mým oknem a chvílemi společně a chvílemi každý zvlášť žalostně vyli. Nakonec jsem i při tom strašlivém koncertu únavou usnul, ale zanedlouho mě probudilo – jak jsem se domníval – podivné škrábání na okno. Snadno se to vysvětlilo, protože když jsem vstal a roztáhl závěsy, uviděl jsem velkého netopýra, jenž se usadil u okna a pak velkými oblouky neslyšně odplouval vzduchem pryč. Psi skučeli hůř než předtím, a tak jsem doopravdy usnul až nad ránem. Také jsem celkem pozdě vstal.

U snídáně jsem se dozvěděl, že můj hostitel dostal včera dopis od hraběte, v němž ho hrabě nabádal, aby se ujistil, že dostanu v dostavníku nejlepší místo. Také poslal peníze na jízdenku. Pokoušel jsem se jeho i laskavé hostinské vyptat na hraběte a jeho situaci, ale byli zdrženliví a nepodařilo se mi zjistit nic víc, než že hrabě je velice bohatý – nebo se to o něm přinejmenším říká – a že ho několikrát viděli, že se však ve městě ukáže jen zřídka apod. Navíc pro mě bylo skoro stejně těžké dosáhnout toho, aby mi rozuměli, jako porozumět jejich trhanému německému dialektu. Když jsem promluvil o tom, jak mě ruší ten netopýr a vytí psů, neuniklo mi, že si potajmu vyměnili pohled, a když si mysleli, že se nedívám, pokřížovali se. Pověřivost je v těchto končinách zřejmě silně zakořeněná a mě trápí, že se s lidmi tak těžce dorozumívám. Bylo by zajímavé dozvědět se víc o jejich životě, o jejich pověrách, které tu, jak se zdá, stále žijí, ačkoli se většina z nich dnešnímu praktickému člověku – jako jsem třeba já – jeví jako

pouhé povídačky. Jejich skutečný význam pro naši dobu tkví v tom, že v těchto legendách a starých pověrách můžeme vypátrat pozůstatky pohanských zvyků a ztracených časů.

Využil jsem příležitosti a dopoledne zašel do města – je staré a velmi zajímavé. Protože leží tak blízko hranic, má za sebou bouřlivou minulost – čelilo dlouhým obléháním a nejednou podlehlo velkému požáru, a to všechno za sebou zanechalo znatelné stopy. Měl jsem štěstí, že jsem narazil na německého učitele, který mě ochotně provedl a pověděl mi o všech pamětihodnostech. Zeptal jsem se ho, jestli zná hraběte Draculu – vypadal hodně překvapeně, když jsem mu pověděl, že mířím k němu na hrad, kde budu několik týdnů hostem. Ale pak mi vysvětlil, že ho to překvapilo proto, že hrabě je široko daleko známý jako samotář, který se s lidmi skoro nestýká, a že sám nikdy neslyšel o tom, že by na hrad zval hosty. „Za takových okolností se o něm jistě povídá spousta podivných věcí,“ poznamenal jsem, „lidé obvykle nestrpí, aby si v tomto světě někdo šel svou vlastní cestou.“ Na to odpověděl, že se toho určitě napovídá spousty, ale že žádný rozumný člověk nic takového nebere vážně. Nic víc mi o hraběti ani jeho příbuzných říct nemohl. Rod patří k nejstarším a nejváženějším v zemi, nic víc nevěděl – muži se vyznačovali statečností a ženy neobyčejnou krásou, a vždycky se o nich vyprávěly romantické příběhy. Jestli má současný hrabě, který – pokud se nemýlí – byl ženatý třikrát, nějaké děti, to učitel netuší.

Protože se čas odjezdu dostavníku přiblížil, dál jsem se nevyptával a vrátil jsem se do hostince, abych se naobědval.

Když jsem dojedl, vyšel jsem nahoru do svého pokoje, abych si zabalil věci, ale k mému velkému překvapení za mnou přišla laskavá žena hostinského a po několika nemotorných pokusech o zapředení rozhovoru zničehonic skoro hystericky vyhrkla:

„Vy opravdu pojedete? – Drahý mladý pane, vy opravdu pojedete?“

Ve svém rozčilení jako by úplně zapomněla tu trochu němčiny, kterou uměla, a zpočátku ze sebe chrlila jenom proud slov, pro mě naprosto nesrozumitelných. Odpověděl jsem, že skutečně odcestovat musím, a to hned, protože mám splnit důležitý úkol. Chvilí mě jen mlčky pozorovala a pak obřadně pronesla:

„Vy nevíte, co je dnes za den?“

Odvětil jsem po pravdě, že je dnes čtvrtého května. Nato dlouho vrtěla hlavou a opáčila:

„Čtvrtého května, čtvrtého května, to já přece vím taky – ale vy nevíte, jaký den to je?“

Musel jsem říct, že jí nerozumím, načež mi dychtivě odpověděla svou lámanou němčinou, již se nebudu pokoušet citovat.

„Ale odkud to, nebohý mladý muži, přicházíte, když nevíte, že tento večer před svátkem svatého Jiří, když hodiny odbijí půlnoc, je všem temným silám dovoleno svobodně si pohrávat s námi, ubohými hříšníky!“ Zbožně se pokřížovala. „Víte vůbec, kam jedete a co byste tam mohl zažít? Věřte staré ženě, která vám přeje jen to dobré, drahý mladý pane – odložte svou cestu aspoň na zítra –, je smrtelný hřích vzdorovat Bohu a sám se vrhat do záhuby!“ Po tvářích jí začaly stékat slzy, a než jsem ji stačil zadržet, vrhla se přede mnou na kolena, lomila rukama a při svaté Panně a celém houfu světců, jejichž roztodivné zásluhy mi nejsou známy, mě zapřísahala, abych svou cestu aspoň o několik dnů odložil. Celá situace byla v podstatě směšná, ale musím přiznat, že na mě její rozrušení udělalo jistý dojem, a nemohu říct, že bych se před cestou cítil zvlášť dobře. Samozřejmě jsem ale těm hloupostem nemohl přikládat žádný význam. A tak jsem tu ctihodnou stařenu přiměl vstát, osušil jí oči a co nejlépe a nejvážněji jí vysvětlil, že skutečně musím odjet – že to vyžaduje má povinnost. Když se poněkud uklidnila, sundala si z krku svůj růženec s krucifixem a podala mi jej. Přiznávám, trochu mě to znepokojilo, protože jako věrný člen anglikánské církve jsem se samozřejmě už od dětství učil na takové pánbíčkářské hračky pohlížet spíš s nechutí, nechtěl jsem však starou dámu zarmoutit. Postřehla moji nerozhodnost a celou záležitost rázně zakončila tím, že mi růženec navlékla přes hlavu a napůl plačky pronesla: „Kvůli vaší matce, drahý mladý pane!“, načež odešla. Pověřivost je každopádně podivuhodná věc – choroba značně nakažlivá –, nemůžu totiž popřít, že jsem po tomto teatrálním výstupu dost znejistěl. Abych se uklidnil, zabavil jsem se zapsáním těchto řádků při čekání na dostavník, který měl poměrně značné zpoždění. Je to o to mrzutější, že hraběcí koně budou kvůli této nepříjemnosti muset na smluveném místě čekat déle, než se předpokládalo. Nicméně díky laskavosti dobrotvých Sedmihraďanů se mi podařilo poslat několik

řádků Vilmě, již, jak doufám, mile překvapí. Naposledy jsem jí psal z Vídně a žádal ji, aby žádný další dopis neočekávala, dokud nedorazím do cíle své cesty.

A už přijíždí dostavník – uvidíme, co zaznamenám příště, až vezmu tento deník do ruky!

Hrad hraběte Draculy, 5. května – brzy zrána

Už je den, těsně před východem slunce – lesnaté vrcholky okolních kopců se jasně rýsují na zlatavém horizontu a z mlhy, jež dosud halí údolí, se vynořuje jeden protáhlý lesnatý hřeben za druhým. Odtud shora je překrásný výhled. Je okolo čtvrté – ještě jsem se nedostal do postele, ale i tak se cítím dokonale čilý; nedokázal bych teď usnout, a protože mi hrabě ohleduplně přislíbil, že budu moct spát tak dlouho, jak budu potřebovat, a že mě nikdo nebude rušit dřív, než si odpočinu, vybalil jsem si teď věci a usedl k psaní v naději, že se dostaví únava. Vlastně ani nevím, co mám psát, protože když pomyslím na to, co jsem za posledních dvanáct hodin prožil, jeví se mi všechno jako příliš divoké a fantastické, až mě začíná napadat, že přinejmenším zčásti to byl jenom sen. Přesto však chci co nejsvědomitěji zapsat všechno od začátku tak, jak jsem si to zapamatoval. V Bystřici jsem nastoupil do dostavníku, a než kočí usedl na kozlík, spatřil jsem ho ve vášnivém rozhovoru s hostinskou. Možná jsem si to jen namluvil, ale přísahal bych, že hovořili o mně, protože tu a tam pohlédl směrem k mému místu, a postupně se okolo nich shlukli také lidé sedící na lavičce před branou a ostatní cestující. Všichni vypadali, že dychtivě naslouchají, a nepopíratelně si mě chvílemi potajmu se zvědavým a soucitným výrazem prohlíželi. Dělal jsem, že si jich nevšímám, ale nemohl jsem nepostřehnout některá opakující se slova, která vzbudila mou zvědavost. A tak jsem z tašky v tichosti vytáhl svůj vícejazyčný slovník a vyhledal v něm slova, která mi utkvěla v paměti. Jejich význam nebyl v žádném případě uklidňující – „ördög“ (démon) – „pokol“ (peklo) – „stregoica“ (koupit) a „vrolok“. Poslední slovo má patrně sloužit k označení jakési vlkodlačí pohádkové bytosti příbuzné drakům a upírům a dalším jim podobným – nepříliš lichotivá označení, pokud by se vztahovala ke

mně, a ještě méně, pokud – jak jsem se domníval – patřila mému budoucímu hostiteli, hraběti Draculovi.

Když jsme konečně vyrazili, skupinka okolo brány hostince se rozrostla ve skutečný dav a značně mě znepokojilo, když všichni naráz dvěma zkříženými prsty ukázali jako znamením kříže na mě, jednoznačně na mě, Toma Harkera, přestože jsem se v té chvíli cítil nevinný jako novorozeně. Teprve po dlouhém a náročném přemlouvání mi můj jediný německy hovořící spolucestující vysvětlil, co tím znamením mysleli. Ujistil mě, že to rozhodně nemá být nic zraňujícího, „naopak“ to byl projev dobré vůle, který mě má ochránit před úrknutím. Nevím, jestli jsem cítil takový vděk, jak bych měl, jisté však je, že nikdy nezapomenu na poslední pohled na starodávnou klenutou bránu a množství lidí v různorodých oděvech, kteří se zbožně křížují a malebně se při tom vyjímají na zeleném pozadí záhonů růží, granátovníků a pomerančovníků ve velikých zelených škopcích uvnitř dvora. Kočí, jehož široké bílé kalhoty zakrývaly celý kozlík, ještě jednou švihl bičem, čtyři drobní koně se dali do klusu a brzy jsme nechali město za zády.

V nadšení z okolních krás jsem během pár okamžiků na křižování i pověřivé předzvěsti zapomněl. Před námi se zdvihala řada svažitých plání zářících nejsvěžší jarní zelení. Statky, které na nich byly roztroušené, však byly k silnici kupodivu obráceny štítovými stranami zcela bez oken. Kam oko dohlédlo, všude kvetly ovocné stromy – ne skutečná záplava jabloní, hrušní, švestek a třešní. Zelenající se tráva byla místy úplně pokryta opadanými okvětními lístky. Cesta se v nekonečných zatáčkách klikatila mezi kopci a bez ustání stoupala. Kočí nepřestával švihat bičem, což se mi zdálo bezcitné jak vůči koním, tak vůči cestujícím, protože cesta nebyla nijak dobrá a my jsme závratnou rychlostí doslova letěli přes kameny a klády. Dostalo se mi ujištění – jako by to byla jakákoli útěcha –, že v létě byla cesta vynikající, ale že po zimě není ještě opravená. Nebylo mi vůbec jasné, k čemu má ten spěch sloužit – kočí si však očividně umanul, že v průsmyku Borgo bude za každou cenu co nejrychleji.

Za zelenými kopečky se z nekonečných temných lesů zdvihaly skalnaté štíty Karpat. Brzy jsme je měli po levici i po pravici a v záři zapadajícího slunce jako by hrály všemi barvami – temně modrou

a fialovou ve stínu, zelenou a hnědou, žlutou a rudou tam, kde byla skaliska ozářená přímo, a tyrkysovou a šedavou na nedohledném horizontu plném špičatých a rozeklaných skalisek až k obzoru lemovanému mohutným zasněženým pohořím. Tu a tam jsme přejížděli přes hluboké strouhy, jimiž se ze svahu valily zpěněné potoky. Když jsme se v dalším ohbí cesty otočili a před sebou náhle uviděli zasněžený horský vrcholek tyčící se k obloze, jeden ze spolucestujících se dotkl mé paže a zvolal: „Le! – Isten Széke!“ (Boží trůn), načež se pokřivoval. Slunce klesalo k obzoru a stíny v krajině se protahovaly, zatímco zasněžené vrcholky dosud žhnuly téměř nadpozemsky růžovým odstínem. Každou chvíli jsme potkávali skupinky venkovanů v pestrých krojích a viděl jsem spoustu pro mě nového – například kupky sena na stromech, kde jsou patrně lépe chráněny před vlhkostí a deštěm – a skutečné lesy přenádherných převislých bříz, jejichž bílé kmeny mezi zelenými listy zářily jako stříbro – nic takového jsem v Anglii nikdy neviděl. Několikrát jsme minuli žebříňák – v těchto krajích obvyklý selský vůz, očividně vhodný na tyto nerovné cesty. Také tyto vozy byly plné sedláků vracejících se domů – Češi s bílými a Slováci s barevnými kožešinami přes ramena, jiní drželi v rukou dlouhé tyče připomínající kopí se sekerou na konci.

Začalo se smrákat, ochladilo se, a jak jsme večerem stoupali výš, mezi černými vyjetými kolejemi jsme uviděli dosud ležící sníh. Několikrát bylo stoupání tak strmé, že bych nejradši vystoupil a šel pěšky, abych ulevil koním, jak se to dělává u nás – kočí o tom však nechtěl ani slyšet. „Ne, ne,“ pronesl lámanou němčinou, „nevystupovat – tady ne – tady hodně zlí psi, velmi nebezpeční.“ Vrhł na mě významný pohled a vzdychł. Zastavil jenom jedinkrát, aby na voze rozsvítil lucerny. – S přibývajícím tmou jako by cestující byli čím dál neklidnější; jeden po druhém promlouvali s kočím a soudě podle jejich výrazů a gest ho nabádali, aby ještě zrychlil. A kočí skutečně nemilosrdně švihł koně dlouhým bičem, a aby je ještě víc popohnal, tu a tam vydal zvláštní ostrý výkřik.

Konečně se před námi trochu rozjasnilo, jako by se pohoří rozevíralo, a zároveň se okolo nás po obou stranách tyčily ještě strmější svahy. Nervozita cestujících sířila; starý povoz se kolébal na svých kožených popruzích nahoru a dolů jako loď v bouři. Cesta teď stoupala

mírněji a my se řítili kupředu takovou rychlostí, že jsem se musel držet, abych ze svého místa nevypadl. Celkově nejsem nijak ustrašený člověk, ale tahle bláznivá jízda po neznámých cestách a v neustále houstnoucí temnotě by prověřila i mnohem pevnější nervy, než jsou ty moje. Upřímně řečeno, měl jsem pocit, že jsem obklopený samými šílenci. Vyrozuměl jsem, že vjíždíme do průsmyku Borgo, a moji spolucestující, jako by chtěli tuto šťastnou událost oslavit, mě k mému velkému překvapení s přátelskou dychtivostí začali obdarovávat různými prapodivnými dárky – dostal jsem dva nebo tři jednoduché krucifixy, rozkvetlou větvíčku šípku, snítku jeřábu, velký svazek zpoila uvadlých rostlin s bílými květy, které jsem ještě nikdy neviděl, ale odporně páchly po cibuli, a několik dalších drobností. Neměl jsem srdce ty dobře míněné dárky odmítnout, ale později jsem se většiny zbavil, protože potulovat se po kraji s náručí polouschlého listí a květů by mi nebylo k radosti ani k užtku. Sami dárci brali však celou věc velmi vážně, různými způsoby mi dávali najevo, že jejich dárky mají značnou cenu, a donekonečna se při tom křížovali. Nejspíš to celé nějak souviselo s pověřčivým strachem, který je podle oné hostinské právě této noci obzvláště silný; byli totiž přesvědčeni, že je člověk víc než obvykle vystaven ďábovým podlým útokům a pokušení. Skřípající starý dostavník se zatím dál řítil kupředu bez ohledu na kameny a prolákliny – stromy a skály, které na okamžik ozářila naše světla, jako by nám letěly vstříc a pak opět mizely v šedém příkrovu, jenž stále těsněji obepínal krajinu – a rozčilení cestujících se stále zvyšovalo, až nakonec po obou stranách zpola viseli ven z dostavníku, aby viděli na cestu, a kočí se s napjatými nervy předkláněl na kozlíku a poháněl nebohé koně. Na mé otázky se mi dostalo jen vyhýbavých nebo naprosto nepochopitelných odpovědí, ale protože nebylo pochyb o tom, že se všichni obávají jakéhosi nebezpečí anebo očekávají, že se přihodí cosi nanejvýš zajímavého, nechal jsem se i já strhnout všeobecným napětím a dychtivě zíral do přízračného soumraku. Nakonec se příkré srázy po obou stranách poněkud rozestoupily a bylo spíš cítit než vidět, že se průsmyk směrem na východ rozšiřuje a terén se začíná svažovat. Já sám jsem se začínal podívat nad tím, proč jsme dosud nepotkali hraběcí kočár, který mě tu podle dohody měl vyzvednout. Čekal jsem, že každou chvíli zahlédnu jeho světla, ale neviděl jsem nic.

Konečně kočí koně zastavil. Pára stoupající z jejich zpocených a udýchaných nozder vypadala jako hustý bílý dým. Zřejmě vyšel měsíc, protože se vyjasnilo a my nyní viděli písčitou cestu – bílý proužek mezi temnými stromy táhnoucí se do dálky před námi i za námi – po žádném voze však nebylo nikde ani stopy.

Začal jsem se v duchu ptát, co si za takových okolností počnu – protože představa, že zůstanu v divokém lese s vyhlídkou na noc pod širým nebem v nyní již poměrně silném mrazu, se mi ani trochu nezamlouvala. Právě jsem se chystal poradit se svým německy hovořícím spolucestujícím a s kočím (s ostatními jsem se neměl jak dorozumět), když kočí vytáhl hodinky, podíval se na ně a spokojeným tónem pronesl k celé společnosti slova, která jsem nezachytil a stejně bych jim nerozuměl – načež se zdvořile obrátil ke mně a lámanou němčinou pronesl:

„Milostivý pán sám vidí, že tu žádný vůz není. Dnes večer nejste očekáván – musí to být nějaká mýlka. Nejlepší bude, když s námi milostivý pán dojede do Bukoviny a vrátí se sem zítra – nebo jiný den. Nejlépe jiný den.“

Ještě ani nedomluvil, když sebou koně prudce trhli, vzepjali se a začali vyděšeně funět a ržát, takže kočí musel vynaložit veškeré úsilí, aby je udržel. Mezi cestujícími propukl zmatek, někteří hlasitě křičeli, jiní zřejmě vzývali všechny svaté, protože jsem viděl, jak se křižují a berou do rukou své krucifixy. Uprostřed toho zmatku se k nám po cestě přiblížil starodávný kočár tažený čtyřmi koňmi a zastavil vedle nás. Ve světle našich luceren jsem si všiml, že jsou to nádherní černí hřebci, v neobyčejně vynikající kondici, ačkoli časem opotřebované postroje kované stříbrem by se hodily spíš do muzea než na jejich elegantní lesklá těla.

Kočí, vysoký muž s dlouhým černým plnovousem, na sobě neměl livrej, ale jakýsi národní kroj se spoustou kožešin a rozličných třpytivých výšivek a knoflíků. Na hlavě mu seděl plstěný klobouk se širokou krempou, jež zčásti skrývala jeho tvář. Přesto mi neunikly jeho výrazně bílé zuby a neobyčejně zářivé oči, které se ve svitu lucerny několikrát zaleskly skoro rudě – což samo o sobě není nijak neobvyklé, ale dojem z toho je pokaždé zvláštní. Fantazii jsem měl v té chvíli rozjitřenou z divoké noční jízdy i z podivného chování svých spolucestujících a ocenil bych, kdyby vzezření kočího bylo o něco obyčejnější.

V okamžiku, kdy zastavil koně, řekl německy našemu kočímu:

„Jsi tu dnes večer brzy, bratře.“

„Milostivý pán z Anglie měl naspěch,“ odvětil rozpačitě kočí dostavníku.

„A proto jsi mu snad radil, aby jel s tebou do Bukoviny? Mám dobré uši – mě nikdo neošálí – a rychlé koně.“

Posměšně se pousmál, takže jeho bílé zuby se zaleskly mezi černými vousy, a já si všiml, že někteří z cestujících k němu potajmu napřahují natažené ukazováčky a prostředníčky „na ochranu před urknutím“ a křížují se. Nikdo neřekl jediné slovo.

„Dej sem věci milostivého pána,“ vyšťekl pak vousáč rozkazovačně. Všichni mi rychle přispěli na pomoc a během několika vteřin byly můj kufr, taška a další věci přemístěny do kočáru. Nato jsem vystoupil z dostavníku já sám, kočí seskočil z kozlíku a pomohl mi dovnitř, přičemž jsem nemohl nepostřehnout jeho obrovskou sílu. Pak se vyšvihl zpátky na své místo, švihl otěžemi – a už jsme po temné cestě ujížděli pryč. Když jsem se ohlédl, viděl jsem, že dostavník s vydechujícími koňmi stále stojí na místě a lucerny ozařují bílou páru, na jejímž pozadí se rýsují siluety mých spolucestujících. Zdálo se, že všichni vystoupili, aby se za námi dívali, a viděl jsem, že se opět křížují – nedokážu říct pokolikáté za nemnoho posledních hodin. Po chvilce se mému zraku ztratili za skalním výběžkem.

Když zmizeli, bezděky jsem se zachvěl a zároveň mě zachvátil skoro děsivý pocit osamělosti. Jako bych za sebou nechal celý civilizovaný svět a byl temnou nocí unášen do velikého neznáma, kde mě může čekat úplně cokoli. Nechal jsem se strhnout pověřčivým rozrušením svých spolucestujících – takové věci mívají hypnotický účinek –, a abych znovu našel rovnováhu, musel jsem skutečně zapojit všechnu svou vůli i zdravý rozum a uvědomit si, že nejsem hrdinou v žádném fantastickém loupežnickém románu, kde se potulují strašidla a ďábelské bytosti, nýbrž klidný a praktický Tom Harker, spořádaný absolvent právnické fakulty s vynikajícím hodnocením, právě teď zaměstnaný jako koncipient v advokátní a realitní kanceláři Petera Hawkinse, jenž byl – naprosto neromanticky – vyslán do Sedmihradska za hrabětem Draculou, aby zprostředkoval rozjednanou koupi nemovitosti v Londýně. Myslel jsem také na Vilmu, svou milou, drahou snoubenku, jíž

jsem toho dne odpoledne odeslal poslední dopis, a s myšlenkou na ni se dostavilo tolik překrásných a rozzářených vzpomínek, že všechno napětí, jež mě ještě před krátkou chvílí svíralo, zmizelo a já pocítil naprostý klid a radost a s nimi ještě krapet zvědavosti na to, jaké přijetí mě čeká v nepochybně nanejvýš originálním hraběcím sídle. Právě jsem si zapálil doutník, když kočár zničehonic zastavil. Kočí seskočil z kozlíku, došel ke mně a opatrně mi rozložil na kolenou velkou kožešinu. Nato mi přes ramena přehodil široký kožešinový plášť a uctivě, dobrou němčinou pronesl: „V horách je dnes v noci chladno, milostivý pane, a Jeho Milost pan hrabě mi kladl na srdce, abych se postaral o to, že neprochladnete. Pod sedačkou je láhev slivovice (silná švestková pálenka obvyklá v této zemi), kdybyste potřeboval něco na zahřátí.“

Poděkoval jsem mu, on se vrátil na své místo a pobídl koně, kteří se dali okamžitě znovu do klusu. Nebylo slyšet nic než otáčení kol, pravidelné dopady kopyt na tvrdou zem (kde se tu a tam zablýskla jiskra, když podkova zavadila o kámen) a monotónní hučení lesa. Skoro jsem už spal, když vůz náhle prudce změnil směr, načež jsme pokračovali v rychlé jízdě. To se dvakrát, možná třikrát opakovalo a já měl v polospánku nakonec pocit, že jezdíme po téže cestě donekonečna tam a zase zpátky. Samozřejmě to bylo jenom zdání, přesto bych byl na okamžik přísahal, že tomu tak skutečně je. Po celkem dlouhé době jsem škrtl zápalkou a podíval se na hodinky. Zbývalo jenom několik minut do půlnoci. Připomnělo mi to, o čem dopoledne hovořila ta ctihodná hostinská, a uchechtl jsem se při vzpomínce na to, jaký dojem na mě její slova v té chvíli udělala. Zavínil jsem se důkladněji do teplého pláště, pohodlně se opřel a chystal se na další zdřímnutí, tolik potřebné po uplynulých únavných dnech v řinčících vlcích a nakonec po zběsilé jízdě v dostavníku, po níž jsem se cítil jako zbitý.

Sotva jsem stačil zavřít oči, když se z jakéhosi vzdáleného statku ozvalo psí vytl. Vzápětí mu odpovědělo vytl z ještě větší dálky, pak třetí o něco blíž, čtvrté, páté, až nakonec ten děsivý zvuk zaplnil veškerý prostor a celou krajinu tak daleko, kam jen moje fantazie v té noční temnotě dosáhla – jeden táhlý, pronikavý a skučivý tón, sílící a slábnoucí společně s větrem. Na spánek už nebylo ani pomýšlení, tím spíš, že koně začali dělat potíže a dávali najevo nervozitu, jako by tušili nějaké nebezpečí. Kočí je však rychle zklidnil vlídnými slovy v jakési mně

neznámé řeči a vzápětí jsme bez potíží pokračovali dál. Vítr zesílil; neměli jsme žádné lucerny, ale když oči přivykly tmě, člověk v chabém měsíčním světle viděl cestu a zčásti i její okolí. Ve vrcholcích stromů tu a tam zahoukala sova – v keřích praskalo a jednou nebo dvakrát jsem ucítil, jak se mé tváře dotkl netopýr, který však hned zase zmizel. Psi vytí neustávalo, a pokud na několik málo vteřin utichlo, vzápětí začalo nanovo. Náhle se k němu však připojilo další, nové a neznámé vytí, podivně ostré a ječivé. Trhl jsem sebou s pocitem, že mi vlasy hrůzou vstávají na hlavě.

„Co to bylo?“ zeptal jsem se kočího, zatímco se tentýž zvuk ozval znovu, mnohonásobně opakovaný, odkudsi z lesa v dálce.

„Vlci, milostivý pane – karpatští vlci,“ odvětil kočí skoro vítězným tónem. „Dnes v noci jsou venku, ale buďte klidný, milostivý pane, *nám* nic neudělají.“

Koně však byli očividně jiného mínění, protože se začali vzpínat, jako by byli strachy bez sebe; viděl jsem, že kočí musel použít veškerou svou ohromnou sílu, aby je udržel. Když kočár popojel dozadu a stočil se napříč přes cestu, čekal jsem, že se každou chvílí zřítíme dolů do hlubiny, již jsem podél cesty spíš tušil, než viděl. Už už jsem položil ruku na kliku dvířek, abych z vozu rychle vyskočil, v té chvíli však kočí konečně koně ovládl natolik, aby mohl seskočit z kozlíku a přistoupit k nim. Postavil se před ně, hladil je a chlácholivě poplácával a zdálo se, že jim cosi šeptá, jak jsem to viděl dělat zaříkávače koní. Účinek byl k neuvěření, protože koně se vzápětí uklidnili a stáli jako beránci, jako by po strachu nebylo ani stopy, přestože příšerné vytí neustávalo. Kočí se vrátil na své místo, švihl otěžemi a kočár se dal zase do pohybu.

O několik minut později opět změnil směr, tentokrát jsem však jasně viděl, že jsme odbočili kolmo doprava a že se krajina značně změnila. Mohutné stromy rostly po obou stranách tak hustě, že jejich větve tvořily nad cestou klenutý tunel – a tam, kde končily stromy, se k obloze tyčily strmé skalní stěny. Byli jsme tu chráněni před větrem, který zesílil – viděl jsem, jak bičuje a ohýbá větve zřetelně vystupující na pozadí temné oblohy, a slyšel jsem vzdálené hluboké, silné hučení lesa, jež bezmála připomínalo moře. Bouře přerůstala v hurikán – okolo skal to vrzalo a svištělo a z lesa k nám tu a tam dolehl praskot větví a kmenů, které se s rachotem řítily k zemi. Šedobílé mraky ozářené

neviditelným měsícem se závratnou rychlostí šinuly po obloze, zima byla čím dál kousavější, brzy se k zemi začal snášet sníh a během pár okamžiků zasypal nás i všechno okolo bílým příkrovem. Náporu větru stále přinášely z údolí vytí psů, i když čím dál slabší – místo toho se však z čím dál větší blízkosti ozývalo kvílení vlků a nabyl jsem dojmu, že se k nám přibližují ze všech stran. Skutečný strach jsem ale neměl, protože klid kočího se přenesl i na mě – srdce mi ovšem divoce bušilo a v duchu jsem si přál mít u sebe pár dobrých loveckých pušek – dvě tři vlčí kožešiny by byly skvělou trofejí a svatebním darem pro Vilmu. Musel jsem se zasmát při představě, kolik sportovních lovců mezi mými přáteli by za takovou příležitost klidně dalo měsíc života.

Koně opět zneklidněli a chvílemi se vzpínali, kočí však seděl nehybně jako socha a zdálo se, že situaci nepovažuje za nijak neobvyklou. Všiml jsem si, že se čas od času zahledí doprava nebo doleva, jako by v lese po něčem pátral.

Najednou jsem mezi borovicemi zahlédl slabou, modře fosforeskující záři. Kočí zřejmě uviděl totéž; beze slova zastavil koně, odložil otěže, sestoupil na zem a zmizel na lesní cestě. Nevěděl jsem, co si o tom mám myslet, ale než jsem se stačil vzpamatovat, kočí se zase objevil, stejně náhle jako zmizel, zaujal své místo na kozlíku, a jako by neslyšel mé otázky, bez jediného slova pokračoval v jízdě.

Musím uznat, že si nejsem jistý – vzhledem k únavě –, jestli jsem potom skutečně usnul a něco z toho, co následovalo, byl jen sen. Je však jisté, že teď mám pocit, že jsem byl naprosto bdělý, jako by se totéž opakovalo po zbytek cesty pořád dokola, až jsem se nakonec cítil, jako by mě ovládla noční můra. Jednou – ať už jsem snil, nebo se to skutečně stalo – se modravé světlo ukázalo tak blízko cesty, že jsem mohl přesně sledovat pohyb kočího. Viděl jsem, jak sebral několik kamenů a postavil z nich jakousi hradbu okolo světla, které se vlastně stěží dalo nazvat světlem, protože neozařovalo ani okolní předměty – ne, dokonce ani obličej a ruce muže, když se nad ně sehnul. Myslím, že jsem zase na nějakou dobu usnul, a pak se kočár opět zastavil. Kočí se tentokrát vzdálil na delší dobu a po několika vteřinách začali být koně opět neklidní. Překvapilo mě to, protože vlčí vytí se v té chvíli neožývalo, ale koně se nakonec tak rozdivočili, že jsem chytil otěže a chystal se vystoupit z vozu, abych je mohl lépe držet. V tom okamžiku se

mezi dvěma ostrými skalními výběžky objevil měsíc. V jeho záři jsem náhle – sám nevím, s jakými pocity, protože se to seběhlo tak rychle, že jsem si je nestačil ani uvědomit – spatřil čtyři... pět... šest šedavých chlupatých zvířat, která se pomaličku, neslyšně plížila ke kočáru, zuby měla vyceněné a jazyky jim ztěžka visely z tlam. *Vlci!* Tady, v divokém lese a za kvílící bouře, se rozhodně chovali jinak než v bezpečných klecích v zoologické zahradě, odkud jsem znal jejich milé příbuzné. Instinktivně jsem sáhl po revolveru, který jsem po celou cestu nosil v náprsní kapse, ale vzpomněl jsem si, že jsem jej právě toho dne ráno uložil do cestovní tašky. Mojí jedinou zbraní byl bič, a ani ten jsem pořádně použít nemohl, protože jsem veškerou svou silou držel koně. Teď byla dobrá rada drahá. Zhluboka jsem se nadechl a co nejhlasitěji jsem vykřikl mocné haló! Rozléhalo se lesem a polichotilo mi, že i na vlky to trochu zapůsobilo. Náhle jsem na cestě před námi zaslechl hlas kočího. Hlasitě volal jakési povely, jimž jsem nerozuměl, a když jsem se trochu vyklonil stranou, uviděl jsem ho, jak podivně rozhazuje rukama, jako by cosi odklízěl z cesty. Neuvěřitelně mě zaskočilo, když se vlci přikrčili jako vystrašení psi a s ocasy staženými mezi nohy začali pomalu couvat do úkrytu v keřích. Zíral jsem na ně, jako by mě svýma zeleně lesklýma očima zhypnotizovali – ve stejné chvíli se však měsíc opět skryl za temný sněhový mrak, a než jsem se nadál, kočí seděl zpátky na kozlíku, jako by se vůbec nic nepříhodo.

„Jak to, že jste takhle odešel od kočáru?“ řekl jsem snad trochu moc zprudka – jeho chladnokrevnost byla pro mě přece jenom příliš. „Mohlo tu dojít k velkému neštěstí. Koně bych už o moc déle neudržel.“

„Říkal jsem vám, milostivý pane, že tady žádné nebezpečí nehrozí“, odpověděl zdvořile, jeho tón mě však nijak zvlášť neuklidnil. „Koně jsou mladí a ne dost zvyklí, proto zbytečně vyvádějí – ale věřte starému lovcí“, podivně se zasmál, „nemáte se čeho bát. Vlci nám neublíží. Sám jste viděl, jak snadno se nechají vystrašit – stačí je jenom znát. Na mě si netroufnou. Ale uznávám, že o takové noci, jako je ta dnešní, jsou v lese i horší neřádi než oni a nestojí za to, aby se takový vybraný mladý pán jako vy vydával sám do temnoty. Rozhodně se teď pořádně zabalte do kožešiny a pokuste se usnout; brzy budeme na místě.“

Dal jsem na jeho radu a zřejmě jsem skutečně usnul – protože když vůz znovu zastavil, ve svitu měsíce, který teď jasně zářil, jsem viděl,

že se nacházíme na velikém hradním nádvoří obklopeném vysokými, jak se zdálo, zčásti polorozpadlými zdmi. Cimbuří se černě rýsovalo na pozadí temné oblohy plné velkých zářivých hvězd.

7. května, ráno

Pokračuji tam, kde jsem skončil, abych zaznamenal, co jsem během dne zažil.

Hradní nádvoří se mi zdálo neobyčejně veliké a jevílo se nejspíš ještě větší díky tomu, že z něho různými směry vedlo několik velikých tmavých kamenných bran. Zvláštní je, že ačkoli jsem tady už skoro čtyřicet hodin, ještě jsem neměl příležitost vidět jej za bílého dne.

Když kočár zastavil, kočí seskočil a pomohl mi vystoupit – přičemž jsem znovu pocítil jeho nebyvalou sílu. Já sám měřím dobrých šest stop a nejsem nijak drobný, ale měl jsem pocit, že kdyby se mu zachtělo, zvedne mě ze země jako rukavici. Potom vzal moje věci a postavil je vedle mě na zem. Nyní jsem postřehl, že stojím pod schodištěm vedoucím nahoru – nakolik jsem to v chabém osvětlení viděl – k velkolepě zdobenému portálu tesanému do kamene, s velikou starodávnou dvoukřídlou bránou kovanou železem a mohutnými plochými hřeby.

Kočí zatáhl za táhlo zvonku a odkudsi z dáli se ozvalo zazvonění. Pak se znovu vyhoupl na kozlík a pobídl koně. Dali se ihned do pohybu, celý kočár ve vteřině zmizel v jedné z temných bran a mezi starými zdmi se přízračně rozléhalo dunění kopyt a skřípání kol.

Z domu ke mně nedolehl jediný zvuk a ani v žádném z oken se nesvítilo. Nechci zastírat, že jsem se na tom cizím místě, sám před zavřenou bránou a ze všech stran obklopený tajuplnými, temnými zdmi cítil poněkud zvláštně. Kdesi u hřebenu střechy zahoukalo několik sov. Vzhlédl jsem tím směrem a všiml si, že ve vzduchu nad mnou neslyšně poletují a krouží tři nebo čtyři netopýři, jasně patrní ve svitu měsíce, jenž sice do dvora nepronikal, ale odrážel se v několika oknech vysoko na protější stříbřitě zářící zdi. Jako kulisy pro romantickou operu by se tohle všechno zdálo dokonalé, ale v očích znaveného a hladového cestujícího to právě v tom okamžiku nijak

zvlášť povzbudivě nepůsobilo. Už jsem začínal být netrpělivý a uvažoval o tom, že všechny vzácné hosty starého hradu vzbudím prudkým zabušením na bránu, ale vtom jsem konečně zevnitř zaslechl kroky na kamenné dlažbě. Ozvalo se zachřestění řetězu, kdosi ztěžka nadzvedl závoru, vsunul klíč do zámku, otočil jím se zaskřípěním, které značilo, jak zřídka je používán, a brána se otevřela dokořán.

Jako první jsem spatřil starou ženu v jakémsi uherském, rusínském, valašském nebo slovenském národním kroji (jednou provždy už se přestanu zabírat zkoumáním složitých vztahů mezi všemi těmito národy!), který by se více hodil na operní jeviště, i když byl velmi opotřebovaný a vybledlý. Hluboce se uklonila a ustoupila, abych mohl projít. Hleděla na mě při tom s vyděšeným, napůl idiotským úsměvem, který naznačoval, co se později potvrdilo – že je hluchoněmá. Jen jsem ji však přelétl pohledem, protože za ní se objevila jiná postava, která okamžitě upoutala moji pozornost.

Byl to vysoký a štíhlý starý muž, hladce oholený, s dlouhými bílými kníry a bílými vlasy a s mimořádně vznešeným držením těla. Také on byl oblečený v jakémsi národním kroji – tmavém a zdobeném spoustou krajek; víc jsem v prvním okamžiku nestačil postřehnout. V levé ruce držel malou stříbrnou lampu zvláštního starodávného tvaru, bez stínítka, jejíž plamen plápolal v průvanu z otevřených dveří, kouřilo se z ní a vrhala neskutečné stíny na rozlehlou klenutou vstupní síň. Než jsem stačil vyjít do schodů, muž pravou rukou udělal dvorné uvítací gesto a plynou angličtinou, i když s jakýmsi cizím přízvukem, zvolal:

„Vítejte v mém domě! Vstupte radostně a z vlastní vůle pod mou střechu!“

Jediným pohybem nenaznačil, že by mi vykročil vstříc, zůstal stát jako socha, dokud jsem skutečně nepřekročil práh. Potom ke mně naopak dychtivě přistoupil a podanou ruku mi stiskl takovou silou, že jsem se musel ovládnout, abych se nezašklebil, a navíc byla jeho ruka tak ledově studená, že mi z ní chlad pronikl až do morku kostí. Ještě jednou se starodávnou, téměř obřadnou zdvořilostí pronesl: „Vítejte v mém domě. Vstupte pokojně. Pokojně zase odejděte – a zanechte pod touto střechou trochu radosti, již přinášíte!“

Ačkoli jsem v podstatě nepochyboval, že přede mnou stojí můj hostitel, přece jenom jsem se potřeboval ujistit.

„Hrabě Dracula?“

Lehce sklonil hlavu a laskavě odpověděl:

„Jsem Dracula. Ještě jednou buďte srdečně vítán, pane Harkere – už jsem vás netrpělivě očekával. Ale jste unavený a prochladlý – cesta nocí byla dlouhá a nejste na takové věci zvyklý. Potřebujete si odpočinout a občerstvit se.“

Otočil se ke staré ženě a pomocí znakové řeči jí cosi sdělil, načež stařena rozechvěle odchvátala pro moje věci, odložila je, aby zamkla bránu, a potom nás následovala po širokém, notně zchátralém kameném schodišti nahoru dlouhou klenutou chodbou, kde se naše kroky rozléhaly skoro děsivě, až k velkým kovaným dveřím, které hrabě, jenž celou dobu kráčel vpředu s lampou, otevřel dokořán. Mému potěšenému zraku se naskytl pohled na ozářenou místnost s prostřeným stolem a mohutně planoucím ohněm v krbu – jednoduše na všechno, po čem jsem v té chvíli toužil ze všeho nejvíc.

Hrabě mezitím přešel napříč místností a otevřel dveře, které – na kolik jsem mohl vidět – vedly do osmiboké místnůstky bez oken, ale osvětlené starodávnou lampou. Tady otevřel další dveře a zdvořilým gestem mě vyzval, abych vstoupil. I zde mě čekal vítaný pohled – ocítl jsem se ve velké ložnici ozářené několika svíčkami v těžkých stříbrných svícnech. Silné závěsy okolo postele s nebesy byly zatažené a také zde ve velikém krbu velkolepě plápolal oheň.

Hrabě naznačil stařeně, kam má odložit moje věci, načež žena tiše zmizela stejnou cestou, kudy jsme přišli. Pak odešel i hrabě se slovy:

„Jste unavený, možná si přejete po cestě se trochu upravit – až budete hotov, čekám na vás vedle.“

Světlo, teplo a především vlídné přijetí hrabětem naráz rozptýlily nepříjemné a děsivé dojmy z noční cesty. Teprve teď jsem si uvědomil, jak strašlivý mám hlad, a tak jsem se jen v rychlosti opláchl a pospíchal za hrabětem do vedlejší místnosti.

Večeře už stála na stole. Hrabě, který se opíral o zdobně tesanou krbovou římsu, zdvořile pokynul ke stolu se slovy:

„Prosím pěkně, posadte se a dejte si, na co máte chuť. Musíte mě omluvit, že se k vám nepřipojím – je pozdě a už jsem večeřel.“

Podal jsem mu zapečetěný dopis, který jsem mu měl předat od svého zaměstnavatele, advokáta Hawkinse.

Pozorně jej přečetl a s laskavým úsměvem mi jej navrátil. Obsah dopisu zde zaznamenávám, musím uznat, že mě potěšil:

Vaše hraběcí Milosti!

Bohužel, jak jsem Vám již měl tu čest oznámit, mi prudké záchvaty dny, které mě tu a tam přepadají, v současné době neumožňují cestovat; naštěstí však mohu poslat zástupce, v jehož spolehlivost a schopnosti mám plnou důvěru. Je to mladý, velmi slibný právník, jehož znám již od dětství a jenž je v současné době zaměstnán jako koncipient v mé kanceláři. Za jeho odbornost, mlčenlivost i diskrétnost se mohu zcela zaručit, plánovanou koupi nemovitosti s ním můžete domluvit. Důkladně jsem ho poučil a kromě toho si sám na místě zjistil všechny potřebné informace. Takže mám tu čest Vám jej upřímně doporučit a zůstávám s úctou

Váš oddaný

Peter Hawkins

Když jsem si psaní přečetl, hrabě sám nadzvedl poklop na jedné z mis na stole a ještě jednou mě vyzval, abych se posadil, což jsem bez váhání udělal. Výborně upečená, i když pořádně opepřená slepiče, vynikající salát (jehož ingredience mi byly neznámé), sýr, máslo a chléb a k tomu láhev starého vybraného tokajského vína se díky vlčímu hladu, jenž mě sužoval, proměnily v božskou ambrózi. Veškerá únava byla ta tam; a když mě můj hostitel po jídle vyzval, abych se posadil do velikého křesla vedle krbu, a nabídl mi doutník, měl jsem i já stejnou chuť chvíli si pohovořit, jakou dával najevo on sám. Posadil se doprostřed před krb, a navíc ho jasně ozařovaly svíčky ve starém trojramenném stříbrném svícnu na stole, takže jsem měl skvělou příležitost důkladně si ho prohlédnout.

Bylo to skutečně zvláštní. Jeho tvář by se dala označit za rasově příznačnou. Neobyčejně výrazně zahnutým nosem připomínal dravého ptáka. Hrabě měl pohyblivé chřípí a husté, vystupující obočí nad pronikavými, hluboko usazenými očima, ustupující čelo a husté

bílé vlnité vlasy spadající až na ramena. Bílé kníry zčásti zakrývaly ústa, ale i tak jsem nabyl dojmu, že jeho sevřené rty působí vzdorovitě, tvrdě, dokonce snad i kruté, což se změní, jakmile promluví nebo se pousměje. Zuby měl neobvykle zdravé, silné a bílé, i když ne rovné – špičáky měl neobvykle dlouhé a špičaté, což jeho jinak laskavému a zdvořilému úsměvu dodávalo cosi zvláštního a nijak příjemného. Jeho pleť byla bledá až žlutavá, ačkoli nevzbuzovala nijak chorobný dojem, a celá jeho postava působila silně a pružně, hodila by se k muži v nejlepších letech. Za jeden ze zvláštních znaků, jaké se často objevují u starých šlechtických rodů, považuji jeho uši – byly celkově drobné a krásně tvarované, ale přece jenom podivuhodně tenké, skoro průsvitné, jako by byly z pergamenu, a navíc v horní části skoro zašpičatělé, což je velice neobvyklé. Vlastně jsem asi nikdy neviděl člověka zajímavějšího a nápadnějšího vzezření. Jistě, nikdy jsem se nevěnoval studiu etnografie, a tak nedokážu posoudit, nakolik je to, co se mi jeví jako překvapivé, jenom zvláštnost související s jinou rasou, ale my právníci se setkáváme se spoustou lidí a pro naše povolání je bezpodmínečně nutné dobře se v nich vyznat, poznávat jejich charakter, zvláštnosti a motivaci – zkrátka stát se tak trochu znalci lidí. Tentokrát se však marně snažím zorientovat v tom, jak krajně mimořádný dojem na mě osobnost hraběte dělá. Je to, jak se říká, aristokrat každým coulem, neřkuli dokonalý románový hrdina, vznešený na pohled a zajímavý v rozhovoru – a přesto – nedovedu ničím vysvětlit své pocity jakéhosi odcizení, ano, až odporu a zneklidnění, které se mě v jeho přítomnosti zmocňují. Jeho chování vůči mně je velice přátelské – ale i tak se mi odporem skoro stahuje žaludek, jakmile se mě dotkne nebo se ke mně přiblíží. Jako by byl bytostí jiného druhu nebo z úplně jiné planety. Ale tohle všechno jsou jen mé výmysly. Když už jsem u toho, musím ovšem zaznamenat jednu podivnost, jíž jsem si všiml během našeho prvního rozhovoru. Jeho ruce se mi zdály – dokud spočívaly v klíně ve svitu ohně – bílé a pěkně udržované. Ale když vstal, aby mi nabídl další doutník, všiml jsem si, že jsou ve skutečnosti poměrně hrubé, široké a s krátkými prsty; nehty měl naopak dlouhé a špičaté a celé ruce neobvykle zarostlé chlupy, vůbec ne holé na místech, kde tomu tak bývá, ale chlupaté překvapivě i na dlaních – něco takového jsem ještě nikdy v životě neviděl.

Hovořili jsme o všem možném, o mojí cestě, o politických otázkách současnosti, o nichž byl zjevně dobře informován, o záležitosti, která mě za ním přivedla a o níž hrabě prohlásil, že ji se mnou chce probrat až zítra.

Nakonec hovor na okamžik utichl. Pohlédl jsem z okna a spatřil, jak obloha bledne v prvním náznaku přicházejícího dne. Všude panovalo hluboké ticho; náhle se však v dálce, kdesi hluboko v údolí, ozval nejprve jeden vlk, další se k němu pak se svým příšerným kvílivým vytím přidali. Hraběti se zalesklo v dravcích očích a vyhrkl:

„Slyšíte je – slyšíte je? Děti noci! Jaká hudba!“

Bezděky jsem se otrásl a on s úslušným úsměvem dodal:

„Musíte být unavený, prosím tisíckrát za prominutí, zdržuji vás už příliš dlouho. Vaše ložnice je připravena a doufám, že budete spát tak dlouho, jak budete potřebovat. Spěte celé dopoledne – potřebujete si odpočinout! Já sám musím odjet a nejspíš se vrátím až večer. Takže můžete být zcela bez obav. Dobrou noc a příjemné sny!“

Sám si otevřel dveře, zdvořile se uklonil a já mu popřál dobrou noc. Kupodivu jsem se necítil ani trochu ospalý a zaobíral jsem se vybalováním svých věcí a zapisováním části těchto poznámek až do chvíle, kdy už slunce bylo vysoko nad horami. Teprve tehdy mě přemohla únava, a jen co jsem uleh, upadl jsem do hlubokého spánku.

Když jsem se konečně probudil, den už pořádně pokročil; doslova jsem uposlechl doporučení hraběte a „prospal celé dopoledne“. Bylo to zvláštní probuzení; zprvu jsem nemohl pochopit, kde to vůbec jsem. Všechno, co jsem prožil předchozího dne a během noci, se mi jevilo jako sen a musel jsem se zasmát, když se mi všechno začalo postupně vybavovat a já si představil, jak dobrodružně to všechno bude znít, až o tom budu vypravovat Vilmě, starému Hawkinsovi nebo přátelům v klubu. Jak jsem byl já – ten klidný, prozaický Tom Harker – po neznámých cestách uprostřed temné noci, za vytí vlků, za divoké bouře a mezi tajemně poblikávajícími světélky – asi jako v *Čarostřelci* – zavezen do tajemného hradu hluboko v pustých horách, kde jsem jako v pohádce našel prostřený stůl a ustlanou postel, v níž jsem později prospal bezmála dvanáct hodin, aniž bych měl tušení, jak to okolo mě ve skutečnosti vypadá! Hrabě při vši své laskavosti a sdílnosti nezmínil jediným slovem svoji rodinu ani domácí poměry. Zatímco jsem se

pečlivě oblékal, pomýšlel jsem se zvědavostí na to, jaké nové známosti a zkušenosti mi tento den přinese. Možná tu bude i nějaká hraběnka Draculová, snad dokonce celá rodina – v takovém případě se nejspíš už dlouho všichni posmívají anglickému přivandrovalci a tomu, jak dlouho vyspává, nebo se možná rozčilují nad jeho nedostatkem slušnosti. I když jsem bedlivě naslouchal, nezaslechl jsem zatím z hradu jediný zvuk ani pohyb, přestože jsem včera večer poznal, jak se v jeho klenutých chodbách se hřmotnou ozvěnou rozléhá každý krok. Zřejmě se tato komnata nachází ve vzdáleném křídle, kam zvuky z ostatních částí hradu nedoléhají.

Důkladněji jsem si prohlédl svou ložnici. Rozhodně to za to stálo. Závěsy na posteli jsou z těžkého starého hedvábí a stěny pokryté gobelíny, pokud se nemýlím, nevyčíslitelné hodnoty – podobné jsem viděl v Hampton Courtu, jen ty zdejší jsou v mnohem lepším stavu, přestože musejí být nesmírně staré. Pokoj má v nevidané hlubokých výklencích dvě okna, skříčka v nich, spojená olovem, jsou malá a nazeleňalá. Podlaha je bez koberce, z obyčejných borových prken ošoupaných kroky mnoha generací, tu a tam z ní trčí velký hřebík. Celkově tu všude, kam jsem nahlédl, panuje barbarská nádhera a barbarská jednoduchost zároveň. Z nábytku je tu jen to nejnutnější, tyto kusy jsou však masivní, cenné a všechny velice staré. Například můj mycí stolek je nanejvýš originální drobná skříňka na vysokých nohách, intarzovaná vzácnými dřevinami – na šedé mramorové desce, velké sotva jako dámský šicí stolek, stojí umyvadlo a džbán, obojí z těžkého zlata, přenádherná, mám za to, že orientální práce. Co se však týče velikosti, naprosto směšně nedostačuje moderním potřebám. Žádné zrcadlo zde není, pro svou ranní toaletu jsem se musel spokojit s malým holícím zrcátkem ze svého kufru. Všechno ostatní vypadá podobně.

Když jsem byl hotov, vydal jsem se do místnosti, kde jsme včera povečeřeli. Uviděl jsem, že pokoj je mnohem větší, než se mi v chabém nočním světle zdálo – ve skutečnosti je to velký sál se třemi vysokými okny, stejnými, jaká jsou v mém pokoji, ale s výhledem do hradního nádvoří. Zčásti nabílené stěny jsou rovněž pokryty ztmavými malbami na plátnech. Zobrazují lovecké výjevy, podle oblečení soudím, že ze 17. století, a jsou velmi naivně vyvedené. Strop je vysoký a téměř přeplněný štukovou výzdobou, jejímž hlavním motivem je obrovský

drak, který ve svých drápech svírá starodávný lustr s velkými, těžkými skly, jaká jsem několikrát viděl ve starožitnictví. Veškeré vybavení tvoří několik těžkých židlí a veliký stůl, na jehož konci byl prostřený ubrus s několika studenými pokrmy a vším potřebným k jídlu. Když jsem se ujistil, že v místnosti skutečně nikdo další není, přistoupil jsem ke stolu. Prostřeno bylo jenom pro jednu osobu a hned jsem si všiml složeného lístku, na němž stálo rukopisem hraběte mé jméno. Byly na něm pouze tyto řádky:

Po většinu dne budu nepřítomen a doufám, že mi tuto nezamýšlenou nezdvůřilost laskavě prominete. Pokud budete tak laskav a postaráte se o všechny nezbytné dokumenty, budeme mít po mém návratu dostatek látky k hovoru.

Do té doby – ať se daří!

Váš oddaný

Dracula

Když jsem dojedl – jídlo bylo dobré, i když zvláště kořeněné a upravené, a především víno vynikající –, rozhlédl jsem se po nějakém zvonku, jímž bych mohl přivolat služebnictvo, žádný jsem však neobjevil. Zkusil jsem otevřít dveře do chodby – ale k mému překvapení byly zamčené. Zvyky v tomto domě jsou skutečně originální. Všude stále panovalo ticho jako v hrobě; při pohledu z okna jsem však zahlédl onu starou ženu v úžasném kroji. Přešla přes dvůr se dvěma vědry plnými vody a vzápětí zmizela v jednom z hlubokých klenuťých vstupů ústících z nádvoří všemi směry, ale i tak mi pohled na živou a přes ten kroj úplně obyčejnou lidskou bytost udělal dobře. Všechno to začínalo být pro střizlivého moderního člověka přece jenom trochu moc pohádkové a romantické. Bylo mezi čtvrtou a pátou hodinou, a tak jsem se vrátil do své ložnice, pečlivě utřídl všechny papíry týkající se koupě domu a urovnané je položil na stůl, abych je mohl přinést, jakmile si to hrabě bude přát. Potom jsem se vrátil do sálu. Dveře na chodbu byly stále zamčené a moje nedobrovolné uvěznění mi začínalo připadat trochu smutné. Zkusil jsem otevřít

jedny z dveří v protilehlé stěně – naproti těm do mé ložnice –, i ty však byly zamčené. Nazlobeně jsem zkusil ještě třetí dveře v téže stěně, podobné vstupním – a tentokrát zámek povolil. Bez váhání jsem otevřel a s potěšením jsem mohl konstatovat, že jsem se ocitl ve veliké rohové místnosti se dvěma okny směřujícími na nádvoří a třemi nalevo, jimiž dovnitř svítilo odpolední slunce klesající k obzoru. Místnost byla zařízena jako jakási knihovna; všechny stěny byly od podlahy až ke stropu plné polic s knihami, kromě té mezi dvěma okny s výhledem na nádvoří. Tam stála starodávná skříň s prosklenými dveřmi, jejichž tabulky byly chráněny drátěnou sítí, a při letmém pohledu se zdálo, že se v ní skrývá spousta chemického náčiní a další předměty, jejichž názvy ani užití mi nejsou známy. V celé spodní části skříně spočívala malá egyptská mumie. Byla zavinutá ve svých drahocenných plátnech a působila strnule, skoro strašidelně. Ihned jsem se pustil do zkoumání knih. Zčásti byly velice staré, některé dokonce ručně psané nebo tištěné, v tlustých kožených vazbách nebo s dřevěnými deskami potaženými kůží. Jejich názvy i obsah pro mě byly naprosto nepochopitelné, některé – pokud mohu soudit – se věnovaly tématům, jako je astrologie, alchymie a podobně. Některé byly v latině a řečtině, další v jazycích mně zcela neznámých. Kdybych jim rozuměl, možná by mě zaujaly, ale takhle jsem je nechal být a hledal dál. V polici mezi okny na levé stěně jsem – s překvapením i radostí – objevil velkou sbírku výhradně anglických knih, starších i novějších, byl tu široký výběr krásné literatury i historických a vědeckých prací. Když jsem se rozhlížel dál, objevil jsem uprostřed místnosti velký stůl plný anglických novin a časopisů a další polici plnou geografických a statistických děl, cestopisů, politických pojednání, a dokonce velkou sbírku právních knih – všechny v angličtině a všechny věnované anglickým zvyklostem a poměrům. Byl tu dokonce londýnský adresář, „Červené“ a „Modré“ knihy z posledních let, *Whitakerův almanach*, *Vojenské hodnosti armády a námořnictva* a poslední seznam právníků, na který jsem pohlédl skoro jako na drahého starého přítele. To všechno jsem objevil mezi množstvím dalších odborných knih, které všechny vypadaly jako důkladně pročené a opatřené záložkami a poznámkami.

Byl jsem tímto nečekaným objevem velmi zaujatý, pobavený a překvapený. Zaobíral jsem se dlouho knihami, a teprve když slunce stálo

těsně nad obzorem, uvědomil jsem si, jak dlouho už stojím u okna a užívám si představení, které se před mými zraky odehrává a krásou předčí skoro všechno, co jsem v tomto směru zatím viděl. Slunce pomalu klesalo za vysoký horský hřeben na západě a jeho paprsky dosud zbarvovaly do růžova všechna výše položená místa v údolí, jež se navíc halilo do obláčků průsvitné šedomodré mlhy. Nesčetné hřebeny a kopce se na horizontu zbarvily do zelené, temně i světle modré a fialové – v celé krajině s jejími skvostnými strmými útesy, zalesněnými svahy a hlubokými roklemi bylo cosi tak divokého a jemného zároveň, že se to slovy ani nedá popsat. Nad tím vším se klenula průsvitně růžová jarní obloha se žlutým měsícem, dosud zahaleným v bledě rudém hávu a připraveným brzy vystoupat vzhůru a zaujmout místo slunce.

Otevřel jsem okno dokořán, abych si celou tu podívanou mohl užít naplno a nadýchat se čerstvého večerního vzduchu, po němž zatoužily moje plíce. Po slunečném dni ke mně z hlubiny údolí pode mnou stoupaly takřka omamné výpary březového listí, borovic, jedlí a všech lesních bylin i stromů oděných ve šťavnaté jarní zeleni. Chvillemi ke mně vítr zavál zvláštní, silnou a opojnou vůni nějakého kvetoucího stromu – snad střešchy nebo jeřábu – a do toho jako by se drozd v borových hájích pode mnou táhlými tóny připomínajícími flétnu připravoval na pěveckou soutěž.

Vzpomínám, že cosi do jisté míry srovnatelného jsem viděl jenom jedinkrát na Skotské vysočině – ale všechno tady je o tolik velkolepější, podivuhodnější a romantičtější! Myslel jsem na svou milovanou Vilmu a jak by se jí líbilo všechno to, co tu vidím – a přitom musí tyto krásné jarní dny trávit uvězněna ve škole a při jednotvárných a únavných činnostech. Když poslední paprsky slunce uhasly za černým hřebenem hor, všechno se naráz změnilo jako mávnutím kouzelného proutku – vzduch se ochladil a zvlhl, krajina ztratila své barvy a na potměnou oblohu se vyhoupl stříbřitý měsíc. Vlaštovky kroužící bez ustání nad příkrými srázy se postupně usadily a nahradili je netopýři, kteří snad obývají všechny pukliny a škvíry tohoto starého hradu v celých hejnech – neboť s houstnoucím soumrakem se všude rojili jako včely a vzduch zaplňovalo jejich podivné hvízdání. Protože jsem k těmto zvířatům vždycky pociťoval mimořádný odpor, rozhodl

jsem se zavřít okno. V posledním okamžiku se však jednomu z těch nechutných stvoření podařilo proklouznout do místnosti. Dotkl se mé hlavy a rychlým obloukem vletěl dovnitř, aniž bych zahlédl kam, což mě rozčílilo, protože o takovou společnost jsem ani ve svém osamění vůbec nestál.

Když jsem zavřel okno a otočil se, zjistil jsem ke svému zděšení, že nejsem sám. Ještě se úplně nesetmělo a dovnitř zářil jasný měsíc, takže jsem všechno dokázal jasně rozeznat, ačkoli obrysy nebyly tak ostré jako za denního světla.

Vzadu u velkého stolu uprostřed místnosti stála štíhlá ženská postava ve světlých šatech. Jednou rukou se opírala o těžkou židli u stolu a druhou si na hrudi přidržovala jakýsi přehoz či šál, jehož konce splývaly až dolů k lemu šatů. Byla mladá a plavovlasá a zdálo se, že si mě prohlíží se zvědavým a zkoumavým výrazem – tolik jsem postřehl ve svém prvotním překvapení a ze vzdálenosti, která nás oddělovala.

Zaskočeně jsem se poklonil a nejlepší němčinou, jaké jsem byl ve svém překvapení schopen, jsem vykoktal:

„Slečno... odpusťte... já... čekal jsem pana hraběte...“

Zatímco jsem hovořil, přistoupila pomalu blíž. Nyní stála jenom několik kroků ode mě, zalitá měsíčním svitem.

„Vítám vás tady,“ řekla německy, i když s cizím přízvukem. „Vy jste ten cizinec, jehož jsme očekávali. Vítejte! Jak osamělí jsme tady na hradě – jak osamělí jsme v horách!“

Její hlas měl to nejúžasnější křehké a vysoké zabarvení – mohu jej přirovnat snad jedině ke skleněné harmonice, ale ani ta zdaleka nevystihuje jeho skutečnou povahu. Když mluvila, měl jsem pocit, jako by se její slova nepopsatelným způsobem dotýkala každického nervu v mém těle – ještě stále nevím, zda to byla bolest či potěšení, co ve mně ten hlas probouzel. Vím jenom tolik, že ve mně rozehrával struny, které byly až dosud němé, a že to v celé mé osobnosti vyvolávalo rozrušení, jehož skutečnou podstatu jsem – přinejmenším v té chvíli – nedokázal rozeznat. Srdce se mi rozbušilo a zničehonic jsem se cítil, jako by mě zachvátila horečka a všechny smysly zatemnila zvláštní otupělost.

Zatímco hovořila, bez ustání jsem ji pozoroval a po celou dobu, kdy byla v mé blízkosti, jsem od ní nedokázal odtrhnout zrak. Celkově

nepatřím k mužům, jež temperament a fantazie činí extrémně citlivými vůči ženské kráse, jíž někteří muži vůbec nedovedou odolat, a dokonce jsou schopni kvůli ní zcela změnit svou povahu, nechat se svést k těm nejhorším zločinům a bláznovstvím a třeba se i vrhnout do záhuby, aby získali, po čem touží. Naopak, považuji sám sebe spíše za suchého a chladného a myslím, že mě tak vidí i většina mých přátel. Navíc pro mě pojem lásky patří už od chlapeckých let neoddělitelně k mé rozumné, vřelé a nevinné Vilmě se zářivou, andělskou pletí, chytříma, upřímnýma očima a postavou zároveň křehkou i silnou – už svojí pouhou přítomností okolo sebe šíří klid a pohodu a postupem času se pro mě čím dál víc stává ideálem ženy, takže žádné jiné nevěnuji pohled ani myšlenky.

O to překvapivější mi teď připadá – když se nad tím v klidu zpětně zamýšlím –, jak na mě ta zvláštní mladá žena od prvního okamžiku zapůsobila.

Jak tam stála v měsíčním svitu, měl jsem pocit, jako bych nikdy neviděl nic, co by oplývalo dokonalejší krásou, ani o tom nesnil. Popisovat ji by bylo bláhové – žádná slova nemohou vystihnout čarovnou moc ani kouzlo vyzařující z celé její bytosti –, ale zapíšu, co jsem viděl, nebo co se domnívám, že jsem viděl. Husté zlatoplavé vlasy jí splývaly v rafinovaně nedbalém účesu, sepnuté lesklou úzkou stužkou či sponou nad jejím čelem, a zároveň byly vysoko na temeni staženy do uzlu, z něhož se uvolnilo několik měkkých, zvlněných kadeří a spadalo po jejím bílém krku. Zda se její rysy dají nazvat typicky krásnými nebo k jakému typu by se daly přiřadit, nevím – je však jisté, že byly souměrné a dokonalé. Její oči pod dlouhými řasami a klenutým obočím, o něco tmavším než vlasy, se mi zdály téměř tyrkysově modré; zorničky měla neobvykle velké a její oči zářily naprosto mimořádným leskem. Jejich výrazu jsem nerozuměl a nevím, jak jej vyložit. Ústa dokonalého tvaru s plnými, rudými a měkkými rty byla pootevřená, jako by po něčem toužila...! Její pleť se zdála v měsíčním svitu bílá a hebká jako samet. Šaty, které měla na sobě, jako by její krásu ještě umocňovaly. Naše dnešní slečny rády koketují ve svých andělských šatečkách, které se k tomu, co mají představovat, mají asi jako stín ke skutečnosti. Tato nádherná mladá dívka se rozhodla na nic si nehrát; jemné bílé šaty, jež jí lnuly k nohám jako draperie řeckých soch, do

nejmenšího detailu připomínaly portréty krásek z přelomu století – madam Récamier, císařovnu Josefínu a spoustu dalších. Krátký, jemně nařasený živůtek téměř zcela odhaloval krk, ňadra a překrásné paže; z úzkého pásku s malou trpytivou sponkou těsně pod prsy splývala sukně v dlouhých, půvabných záhybech až na podlahu. Ramena měla zčásti zakrytá dlouhým, nebesky modrým, zpola průhledným šálem, který jsem již zmínil. Když vystoupila ze stínu, přidržovala si jej nad prsy, ale potom nechala jeho konce volně spadat k zemi. Krk jí zdobil úzký řetízek s brilantovým srdíčkem, v jehož středu zářil velký rudý rubín.

Zaznamenávám všechny tyto podrobnosti nyní, dokud je mám čerstvě v paměti, protože později se jim dostalo zvláštního vysvětlení. Ve skutečnosti jsem všechna tato pozorování učinil během chvíle mnohem kratší, než bylo zapotřebí pro jejich zapsání – dokonce i těsnopisem.

Cosi jsem vykoktal – už přesně nevím co – jako odpověď na její přivítání a dodal něco naprosto banálního o překrásném výhledu.

„Obdivujete výhled?“ ozval se znovu ten neskutečný hlas. „Ano – říkává se, že naše hory jsou krásné. Ale tak pusté, tak pusté! Člověk je tu jako ve vězení a touží, touží, touží po tom velkém světě v dáli, touží po *lidech*! Tady žádní lidé nejsou, a já lidi miluji. *Miluji!*“

Na okamžik rozpráhla bílé paže jako v extázi a měl jsem pocit, jako by její oči v měsíčním svitu na vteřinu zazářily divým, skoro fosforeskujícím světlem.

„Jsem ráda, že jste sem přijel,“ pokračovala skoro lichotivým tónem. „Vypadáte vlídně – a mužně –, sem nahoru do Karpat se hodí jenom mušní muži – žádní slaboši. Vaše společnost je nám vítána.“

V rozpacích nad její nekonvenční, i když lichotivou řečí jsem nevěděl, co odpovědět. Vůbec jsem pozbyl veškeré duchapřítomnosti a nebyl s to udržet jedinou myšlenku. Její hlas a její pohled mě naprosto zaplňovaly a – mám-li říct pravdu – mým jediným pocitem byla šílená touha sevřít ji do náruče a posít ty lákavé, toužebné rty a ty měkké, mladičké prsy žhavými polibky. V té chvíli už jsem nebyl sám sebou – přepadla mě závrať a skoro jsem ztrácel vědomí. Vzpomínám teď na to, co jsem během oněch krátkých okamžiků prožil, se stejným znechucením, s jakým člověk po vystřízlivění pomýšlí na chvíle

opilosti. Nevědomky jsem se k ní přiblížil – stála nehybně, upírala na mě své nádherné zářivé oči – ty oči spolu s odlesky, jež v měsíčním svitu vrhala úzká sponka posázená kamínky ve vlasech, třpytivé srdíčko s takřka zlověstným rubínovým leskem spočívající na její hrudi i maličký, kamínky posetý hádek tvořící sponu na pásku těsně pod jejími prsy – to vše na mě působilo hypnoticky a já cítil, jak jsem k ní mimoděk přitahován jakousi mocí, již nemohu odolat. Protože jsem stál zády ke světlu, nemohla vidět výraz v mojí tváři. Možná se tiše bavila strnulou nemotorností přivandrovalého Angličana – jistě je, že úsměv na jejích rtech byl tím záhadnější a neuchopitelnější, čím víc se vzdálenost mezi námi zmenšovala. Jestli jsem něco řekl nebo se o to pokusil, to nevím, stejně jako nedokážu říct, kolik času uplynulo od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřil, do okamžiku, kdy mi zmizela z očí.

Protože „zmizela“ je přesně to správné slovo. Čísi ruka zničehonic rázně stiskla kliku, dveře se otevřely a do místnosti proniklo světlo. Vstoupil hrabě s toutéž lampičkou v ruce, již jsem viděl už včera večer. V témže okamžiku se neznámá rychle skryla ve stínu a já, oslněný náhlým světlem, zmatený a ještě stále s pocitem závratí z toho, co jsem právě prožil, jsem neviděl, jestli zmizela v nějakých dobře skrytých bočních dveřích, jichž jsem si zatím nevšiml, anebo jestli zůstala stát v temném rohu velkého sálu a pak se rychle propíčila za zády hraběte ven. Nevím nic víc, než že byla pryč.

„Můj drahý pane Harkere,“ spustil čile hrabě, „musím si zoufat, co si jen pomyslíte o pohostinnosti pod naší starou střechou? Zdržel jsem se – a teď vás tu najdu potmě! Prosím tisíckrát, tisíckrát za prominutí. Myslel jsem, že už budu dávno zpátky – moji sloužící jsou staří a nejsou zvyklí přijímat hosty. Musíte být k našim nedostatkům tady v Karpatech shovívavý.“ Zatímco mluvil, sám v rychlosti rozsvěcoval svíčky ve velkých mnoharamenných svícnech na stole a na krbové římse, takže místnost byla během chvíle úplně ozářená, včetně výklenků s velkými okny. „Doufám, že jste si po dlouhé cestě pořádně odpočinul. Jsem rád, že jste si sem našel cestu – je tady toho spousta, co by vás mohlo zajímat. Tyto svazky...“ ukázal na anglické knihy, „byly po dlouhé roky mými nejlepšími přáteli – od chvíle, kdy jsem poprvé připadl na myšlenku, že bych se mohl jednou vydat do Londýna. Díky nim už Anglii znám, je to krásná, mocná země, již musí

člověk jenom poznat, aby si ji zamiloval. Toužím spatřit váš Londýn s davy lidí, jeho pulzující život, jeho nevidanou aktivitu, jeho proměny – zkrátka všechno, co jej dělá tím, čím je. Mám dost osamělosti – toužím po lidech!“

Byla to skoro přesně tatáž slova, jaká před několika minutami vyslovila ona neznámá kráska. V tónu, jakým je vyslovil on, však bylo cosi divokého, snad bych řekl dokonce lačného, co na mě zapůsobilo nesmírně odpudivě. Na okamžik jsem měl pocit, jako bych měl před očima divoké zvíře, které se krčí a chystá se vrhnout na svou oběť, a mimoděk jsem se zachvěl. Dosud jsem nedokázal vyslovit jediné slovo. Cítil jsem se jako člověk, jehož před chvílí probudili ze spánku a ještě se nestačil vzpamatovat. Hrabě jako by teprve nyní postřehl můj pohled, mé mlčení a roztržitost. Všiml jsem si, že se na mě zpod hustého obočí pronikavě zahleděl svými zvláštními, orientálníma očima. Potom pronesl změněným tónem, opatrně a skoro zjemněle:

„A jak jste vy, můj drahý mladý příteli, strávil čas mé nepřítomnosti?“

Prohlásil jsem, že jsem většinu dne prospal, načež hrabě spokojeně přikývl a odpověděl:

„Právě tak jsem si to přál – potřeboval jste si odpočinout, jak jsem řekl, nikdo vás nesměl rušit. No – a potom?“

Co nejlépe jsem mu vypověděl, čím jsem se zaobíral, jak jsem si připravil dokumenty, jak jsem potom zjistil, že vstupní dveře jsou zamčené, a že jsem pak náhodou vstoupil do tohoto pokoje, což mu, jak doufám, nevadí. Hrabě zdvořile odvětil:

„Tady budete *vždycky* vítán a doufám, že tu strávíte tolik času, kolik jen budete moci. Toto je i můj oblíbený pokoj – mé soukromé komnaty jsou na druhé straně. Prosím tisíckrát za prominutí, že jsem bezmyšlenkovitě zamkl dveře do chodby – dělávám to, když odcházím, a ze zapomnětlivosti jsem to udělal i dnes. Samozřejmě se můžete po našem starém hradu, jenž má svá zajímavá místa, potulovat, jak budete chtít, pokud o to stojíte. Většina pokojů je dnes bohužel prázdná a nepoužívaná – už řadu let – a na spoustu krásných vzpomínek usedá prach. Část pokojů je zamčená, což má své důvody, pro vás nezajímavé. Starý dům, jako je tento, má přirozeně svá tajemství, která se nehodí pro cizí oči. To jistě chápete a nebudete nám to mýt za

zlé. Sedmihradsko není Anglie a děje se tu spousta věcí, jakým byste vy Angličané nerozuměli.“

Zdvořile jsem přikývl na souhlas, ale byl jsem si vědom toho, že mě neustále kradmo pozoruje a že váží každé slovo. Po chvilce zamyšlení znovu promluvil:

„Nyní tady, na hradě svých předků, žiji jako starý samotář – žiji zčásti ve svých vzpomínkách a zčásti v zaujetí tím, co se děje venku ve velkém světě, jehož ozvěna doléhá až sem, do našeho odlehlého koutu. Nejspíš si říkáte, jaký je v tom rozpor, ale i když jsou mé vlasy bílé, srdce mám stále mladé a někdy se rozžhaví touhou podílet se na velkém životě v dálce – tam, kde se rozhoduje o osudech národů a kde se odehrávají světové bitvy. I já jsem kdysi býval jeho součástí a tahal za spousty nitek.“ Jeho hlas zněl opět živě a vášnivě, zároveň však ledově chladně. „*Vládnout*, můj mladý pane, *vládnout*, to jediné dává životu smysl – ať už vládnete nad lidskou vůlí, či nad lidskými srdci!“

Chvilí mlčel a pak znovu promluvil, tišeji, a jak se mi zdálo, znovu pečlivě volil a rozvažoval svá slova a bez ustání si mě prohlížel.

„Takže jste strávil zbytek večera tady – ano, čas s mými drahými knihami není nikdy dlouhý! – ale musím ještě jednou prosit za prominutí, že jsem vás tu vinou události, již jsem nemohl ovlivnit, musel zanechat o samotě tak dlouho – byla už tma, když jsem se vrátil, a vy jste bohužel musel strávit delší dobu v příšeří. Snad jste si ještě zdříml?“

Ve způsobu, jakým tu otázku položil, bylo cosi matoucího. A ačkoli jsem neměl ani nejmenší chuť povědět mu o tom, co se stalo, cítil jsem, že cokoli, co by se i jen vzdáleně podobalo tajnůstkářením z mé strany, by mě přivedlo do krajně neupřímného postavení, a proto bylo nejlepší klidně a přirozeně mu o tom říct.

„Obdivoval jsem nádherný západ slunce nad vašimi horami,“ začal jsem. „Myslím, že nic krásnějšího jsem nikdy neviděl. A ten vzduch – páry vycházející z lesů tak omamně voněly! Dlouho jsem se nemohl od okna odtrhnout.“

„Okno!“ přerušil mě prudce. „Měl jste otevřené okno? Tedy – výhled je skutečně skvostný, naše hory nemají na světě obdoby. Ovšem, můj drahý mladý příteli, zavřel jste okno ještě před západem slunce?“

„O pár minut později, o pět, možná o deset, to přesně nevím,“ řekl jsem, zaskočený jeho dychtivostí a nervozitou.

„K čertu!“ zaklel hromovým hlasem a napůl se zvedl ze židle. Na okamžik jsem měl skutečně dojem, že mi půjde po krku, a mimoděk jsem vstal a zaujal obranný postoj. Ta bezdůvodná zuřivost mě zaskočila a ranila. Okamžitě se však uklidnil a řekl svým obvyklým zdvořilým tónem: „Omlouvám se, omlouvám se, můj milý Harkere, omluvte mou nešťastnou prudkost, ale víte, mladý příteli, je to takové pravidlo, neměnné pravidlo tady na hradě. Zvláště když nás poctí svou návštěvou nějaký host, po západu slunce nesmí žádné okno zůstat otevřené. Jde o...“ hledal správná slova, „výpary, miasma, malárii, jak tomu říkáme – proto je vzduch po západu slunce pro cizince nejnezdравější. Mnozí na to zemřeli. Měl jsem vám o tom povědět, ale zapomněl jsem, nepomyslel jsem na to. Už na to od nynějška dbejte. A když už jsme načili tuto kapitolu, důrazně vám radím, abyste se po západu slunce ani neprocházel po starých pokojích a chodbách. Jednak je snadné se tu ztratit – tahle stará pevnost představuje vlastní svět – a potom, vzduch ve starých místnostech není zdravý. Nejste na to zvyklý. A především – není pravděpodobné, že by se to přihodilo, ale opatrnosti není nikdy nazbyt – především mi slibte, slibte mi, můj mladý příteli, že v žádném z neobydlených pokojů nikdy neusnete! Ujišťuji vás, že bychom toho litovali vy i já, který za vás v tuto chvíli nesu jistou otcovskou odpovědnost. Pro teď doufám, že zatím k žádné újmě nedošlo. Zavřel jste okno a...“

„Ano, zavřel jsem okno, protože vzduch začal být chladný, vlhký a hemžil se netopýry, těmi nejděpornějšími zvířaty, jaká znám,“ prohlásil jsem směle. „Ale upřímně řečeno, jedné z těch potvor se podařilo vletět dovnitř – nejspíš tu ještě pořád někde je.“ Pátravě jsem se rozhlédl po stropních římsách, kde jsem tušil, že by příšerka mohla najít útočiště, ale nezahlédl jsem ji.

Hrabě teď seděl zcela tiše, mnul si ruce a sledoval mě se zvláštním, chladným a zároveň záhadným výrazem.

„Takže... netopýr,“ pronesl pomalu. „Ano, tady sám vidíte nebezpečí oken otevřených po západu slunce. Tady u nás jsou netopýři považováni za nebezpečná zvířata, a kdo ví – zítra nechám věc prošetřit. Dnes večer už to nemá smysl.“

„Právě jsem se pokoušel ho najít,“ pokračoval jsem tak bezstarostným tónem, jakého jsem byl schopen, „když mě překvapila ta mladá dáma.“

Po jeho tváři přelétl prapodivný výraz, který jsem si nestačil nijak vyložit, ale byl jsem připravený na další výbuch vzteku. On však jenom s chladnou zdvořilostí zopakoval:

„Ta mladá dáma?“

„Ta mladá dáma, která byla tady v pokoji, když jste přišel – jistě jste ji viděl,“ pokračoval jsem beze studu. „Přišel jste jen chvíli po ní.“

Chvíli trvalo, než hrabě odpověděl. Srdce mi bušilo, ale navenek jsem zachovával bezstarostný klid. Vlastně ani nebylo co dodat – stejně bych byl nechtěl ani nedokázal popsat, co jsem v té chvíli skutečně prožil.

„Ne, neviděl jsem ji,“ řekl hrabě nakonec, opět jako by vážil každé slovo. „Jsem totiž celkem roztržitý a... v té chvíli jsem se zabíral jen a pouze svou nechtěnou nezdvořilostí vůči vám. Ale... měl jsem na to být připraven, měl jsem to předvídat.“ Chvíli opět seděl mlčky a mnul si ruce takovým způsobem, že mě to nepříjemně znervózňovalo, aniž bych dokázal vysvětlit proč. Hleděl strnule před sebe a já nyní zřetelněji než dosud pociťoval, že mám před sebou osobu jiné rasy, jiné krve a nejspíš zcela jiného smýšlení, než je to mé. Takže jeho pohnutky nemohu porovnávat se svými vlastními, nýbrž na něj musím pohlížet jako na neznámé zvíře.

Nakonec pronesl svým obvyklým, skoro uhlazeným a zdvořilým tónem pravého gentlemana:

„Můj drahý mladý příteli, drahý pane Harkere Thomasi – pardon – zapomněl jsem, že vy Angličané ve svém jazyce kladete křestní jméno před příjmení! Drahý Thomasi Harkere, budu k vám nyní zcela upřímný. Před chvílí jsem mluvil o tom, že starý dům, jako je tento, má samozřejmě svá tajemství – a vy jste jedno z nich již stačil narazit. Ta dáma, o níž hovoříte – byla to plavovláška?“

„Ano.“

„A byla oblečená v bílém, možná poněkud neobvykle, snad trochu výstředně?“

I na to jsem odpověděl kladně.

„Na prsou měla srdíčko z briliantů s velkým rubínem uprostřed?“

„Ano.“

„A byla... řekněme... skutečně krásná?“

„Velmi krásná,“ přitakal jsem.

„Velmi krásná – cha, cha! – *nádherná*, můj drahý Thomasi Harke – *nádherná* jako Venuše, *nádherná* jako Helena – zázrak stvoření, dalo by se říct. Viděl jste už někdy takovou šíji, taková ňadra, takové paže, takové rty... o všem ostatním nemluvě? Ubohý mladík, ubohý ctnostný mladý Angličan. S takovou Sirénou jste se na svých cestách jistě ještě nesetkal. Cha, cha, cha!“ V jeho slovech a smíchu bylo cosi nepopsatelně cynického a v jednom okamžiku jsem měl dojem, že před sebou vidím, jak zpod orlí masky válečníka civilní rozšklebená tvář fauna. Vzápětí se však opět vrátil ke svému obvyklému tónu i vzezření.

„Promiňte mi to vtipkování, vy mladí teď berete tak vážně všechno, čemu my jsme se v mých dobách smáli,“ řekl. „K smíchu tady vskutku nic není, pobavil mě jenom váš nadšený a oddaný výraz, můj mladý příteli – musíte prominout. Pravda je však bohužel taková. Ta dáma, již jste viděl,“ chvíli hledal slova, „řekla vám něco?“

„Pokud si vzpomínám, pronesla pár milých slov o tom, že jsem na hradě vítán. Měl jsem za to, že patří k dámám žijícím v tomto domě...“

„A je tomu tak, i když... svým zvláštním způsobem. Je to má mladická příbuzná... *nádherná* jako bohyně, jak jste viděl, ale bohužel... bohužel... nevléčitelně duševně chorá.“

Dal jsem gestem najevo své zděšení.

„Je zcela neškodná, trpí však takovou utkvělou představou. Věří, že je svoje vlastní babička, a proto stále nosí tytéž šaty, v nichž byla ona žena vyobrazena. Některý večer vám s radostí ukážu naši rodinnou galerii, jistě si všimnete podoby. Je to ovšem nevinné stvoření. Obvykle bývá bedlivě střežena, ale po setmění se tu a tam přihodí, že se vyplíží ven a potuluje se po chodbách. Samozřejmě má také zlomené srdce, ubohé dítě, a věří, že stále hledá svého milého. Teď víte všechno.“

Hleděl mi přísně do očí a jeho výraz říkal: a víc toho ani vědět nesmíte. Ale měl jsem – možná neprávem – silný dojem, že mi neříká pravdu. Nedokážu vlastně vůbec vysvětlit pocit nedůvěry a znechucení, jež ve mně ten starý muž vyvolává. Ve skutečnosti je naprosto neopodstatněný, tak jako většina antipatií – nemohu jej však překonat, jakkoli je – až na několik ojedinělých výjimek – hrabě přívětivý.

„Lidé – sedláci tady v okolí,“ chopil se opět slova s rozmáchlým gestem a s výrazem nepopsatelného pohrdání, „o našem starém hradu samozřejmě vyprávějí spousty historek. Je mezi nimi i jedna hloupá pověst o bílé paní, která tu straší a ukazuje se těm, jimž uvnitř našich zdí hrozí nějaké smrtelné nebezpečí – jistě tu historku znáte, povídá se skoro o všech hradech v Evropě. Ale tady – jak jste sám viděl – ten příběh přece jenom jistý základ má, ačkoli to přirozeně patří mezi záležitosti, jaké člověk do světa nevytrubuje.“

Souhlasně jsem přikývl.

„V každém případě, můj drahý mladý příteli,“ pokračoval hrabě, „vás jistě nemusím žádat, abyste těm historkám, které jste možná už zaslechl, nevěnoval žádnou pozornost.“ Přísně si mě měřil a já si s rozhořčením uvědomil, že se červenám. „A někdy v budoucnu vám budu také vyprávět o našem starém rodinném majetku. Lidé tady v horách jsou velmi náchylní k tomu, co vy osvícení moderní lidé nazýváte pověrami, a jak jsem řekl, staré domy skrývají mnoho podivných příběhů. Možná se i vy během svého pobytu zde stanete svědkem ledasčeho, co vás překvapí – ale jistě není nutné, abych takovému vzdělanému mladému muži, jako jste vy, vysvětloval,“ – nemohu se zbavit dojmu, že ta slova vyslovil s jakýmsi potlačovaným posměchem – „že všechno má své přirozené vysvětlení – své *dokonale přirozené vysvětlení* a že vás ani v nejmenším nemusí zneklidňovat nic z toho, co byste mohl vidět nebo slyšet, i kdyby to překračovalo hranice *vašich* běžných zkušeností.“

„Ano, v každém případě buďte ujištěn, že na strašidla nevěřím!“ odvětil jsem trochu odlehčeně.

„Výborně, výborně, to jsem si myslel,“ přisvědčil podobně škádlivým tónem. „Anglie je přece zemí osvícenosti a praktičnosti. Oči osvícené moderní kulturou samozřejmě žádná strašidla nevidí.“

„Samozřejmě,“ odpověděl jsem se zájmem. „To všechno je dnes patologická otázka. Věřím na halucinace a přepjaté nervy – to je všechno. Může ostatně existovat cokoli šílenějšího – co se víc přičí zdravému rozumu i všemu, co nazýváme náboženstvím –, než je představa, že by se jakýkoli svobodný duch – materialista nejsem, to vás ujišťuji, i když nejsem tak ortodoxní jako mnozí jiní – navěky pohyboval po stejných místech, kde prožil nešťastný nebo třeba zločinný život? A navíc obléčený ve svých starých šatech, které ve skutečnosti už dávno sežrala

plíseň a moli? Ať se na to podíváte jakkoli, nedává to smysl. Možná bych mohl věřit na nějaký způsob zjevování duchů – ale rozhodně ne na zhmotnění starých hedvábných šatů nebo třeba těžké železné tyče, s níž se mnozí takzvaní duchové ráčí ukazovat.“

Hrabě mi mlčky naslouchal s úsměvem, který byl posměšný a souhlasný zároveň.

„Vynikající!“ vykřikl, jakmile jsem se odmlčel. „Takoví mají mladí lidé být! Jste skvělý mladý muž, můj drahý Thomasi Harkere. Skvěle se k sobě hodíme. My starí – kteří jsme hodně viděli a zažili –, my si můžeme ledacos nechat pro sebe. Ale budoucnost patří mladým! A právě proto se nemohu dočkat, až se vrhnu do toho velikého víru, jenž se nazývá Londýn. Anglie v naší staré Evropě i přes všechny své tradice reprezentuje mládí a pokrok! Tam lidé na strašidla nevěří a mají jiné zájmy než hledět s nenávistí a nedůvěrou na všechno, co jen nejsou schopni vysvětlit. Ať žije Anglie! To mi však, pane Harkere, připomíná náš obchod. Možná byste teď před večeří mohl zajít pro svoje dokumenty, abychom je společně prošli nebo se na ně pro začátek aspoň v rychlosti podívali!“

Pospíchal jsem do svého pokoje, abych papíry donesl. Ve starém lustru v jídelně svítilo několik svíček, a když jsem přišel do své ložnice, i tam bylo rozsvíceno a hluchoněmá stařena právě stlala moji postel. Hluboce se mi uklonila a já si znovu všiml jejího napůl vystrašeného a napůl idiotského vzezření. S výjimkou kočího jsem na hradě dosud neviděl ani stopu po žádném jiném služebnictvu.

Vzal jsem aktovku s dokumenty a vrátil se do knihovny. Hrabě seděl pohodlně opřený na jedné ze starých židlí a dychtivě studoval Bradshawova cestovatelského průvodce po Anglii s mapami železničních tratí a s jízdními řády. Ať už je jakýkoli – originalita mu rozhodně nechybí.

Uvolnil už místo na stole a já před něj ve chvílce rozložil všechny své dokumenty, půdorysy, kupní smlouvy a další.

O všechno se živě zajímal, doptával se a jeho poznámky svědčily o jeho chytrosti. Překvapilo mě, jak se dokázal čistě teoreticky tak důkladně seznámit s poměry v cizí zemi. Když jsem v tom smyslu cosi poznamenal, řekl:

„Ale přáteli, však jsem říkal, že jsem strávil roky – roky, říkám vám – nabýváním těchto znalostí, studiem samotného srdce vaší hrdé Anglie,

která bude jednoho dne i mou. Ale bohužel! Všechno, co jsem se učil, jsem se učil jenom z knih, dokonce i řeč! To od *vás*, můj skvělý mladý příteli, doufám, že se naučím mluvit.“

„Mluvíte anglicky výborně, pane hrabě,“ namítl jsem.

S lehkou úklonou odvětil:

„Jste příliš laskavý, drahý příteli, ale ještě mi toho tolik zbývá. Naučil jsem se gramatiku a dokážu vyjádřit své myšlenky slovy vašeho jazyka. Velice dobře však vím, že jakmile stanu v Londýně, každý ve mně ihned pozná cizince – přivandrovalce. To mi nestačí. Tady, ve svých horách, jsem šlechtic – lidé mě znají, všichni vědí, že jsem se narodil, abych vládl. Ale cizinec v cizí zemi – kdo je na něho zvědavý? Co znamená? Všichni se mu jen vysmívají. Nikdo ho nezná – a koho nikdo nezná, o toho se nikdo nestará. Přeji si být jako všichni ostatní, aby nikdo, až promluví, nemohl říct: ‚Aha! Cizinec!‘ Jsem – promiňte mi tu přehnanou upřímnost – příliš zvyklý vládnout, patřit mezi nejpřednější, než abych netoužil vládnout dál – přinejmenším nechci, aby se kdokoli nade mě povyšoval. A proto, drahý příteli, jste mi dvojnásob vítán. Nepřicházíte jenom jako zástupce mého přítele, skvělého Petera Hawkinse z Exeteru, abyste vyřídil všechno potřebné ke koupi nemovitosti. Doufám, že nějakou dobu zůstanete a já se budu moct díky rozhovorům s vámi naučit anglické výslovnosti. Žádám vás, abyste mě upozornil, jakmile se dopustím chyby, i té nejmenší. Prokážete mi tím velikou službu, již v plné výši ocením. Ale vraťme se k našim dokumentům.“

Znovu jsme se ponořili do otázek týkajících se koupě nemovitosti, pro niž byl zcela rozhodnut. Poté, co jsme probrali všechny podrobnosti a on připojil nezbytné podpisy a já sám podle jeho instrukcí napsal dopis notáři Hawkinsovi a připravil ho k odeslání s příští poštou, zeptal se mě, jak jsem tak skvělé místo našel. Přečetl jsem mu poznámky, které jsem si k této záležitosti zapsal a které přikládám i zde:

„Dotyčná nemovitost se nachází na předměstí Purfleet, v klidné vedlejší ulici, a zdá se, že vcelku odpovídá představám hraběte D. Patrně se jedná o staré panské sídlo, nyní však značně zchátralé a obklopené zástavbou. Bude vyžadovat rozsáhlou rekonstrukci. Okolní park – zanedbaný a z velké části zarostlý – má rozlohu asi 12 akrů. Celý pozemek je obehnan vysokou zdí, bytelnou, z velkých, tesaných kamenů, zčásti však rozpadlou. Kovaná vstupní brána je velice zrezivělá.

Místo nese jméno Carfax, což patrně vzniklo zkomolením francouzského Quatre Façes, protože hlavní budova je čtvercového půdorysu a její čtyři stěny jsou obráceny přesně do čtyř světových stran. Stromy jsou staré, některé velmi vzrostlé, ale porostlé mechem a s mnoha suchými větvemi. Půda je poněkud bažinatá, nejspíš z důvodu nedostatečného odvodnění, protože hned za domem je hluboké, temné jezířko nebo rybník, zčásti zarostlý a zřejmě bez odtoku.

Hlavní budova je poměrně velká a očividně velmi stará; zdi jsou neobyčejně tlusté a okna v přízemí úzká a opatřená železnými mřížemi. Objevují se též úpravy mladšího data a různých stylů. Při domě stojí také kaple, tu jsem však neviděl, protože zapomněli přinést klíč.

Nemovitost je na prodej už dlouho, ale zřejmě bylo těžké ji prodat kvůli celkové zchátralosti a nepříliš výhodné poloze na východním okraji Londýna. Současný majitel zvažoval, že nechá dům strhnout a pozemek rozprodá po menších částech. Dle mého názoru je však požadovaná cena velice nízká.

Celá nemovitost působí poněkud ponuře, důvodem však je především zanedbanost zahrady, jejíž stromy a keře dorostly až těsně k domu a zakrývají i okna. To se však dá snadno vyřešit. Zdi jsou kvalitní a pokoje sice zchátralé, ale rozlehlé a dobře situované.

Protože je celá čtvrť poměrně nová, v blízkosti je jenom několik zastavěných pozemků. Je mezi nimi také větší budova soukromého ústavu pro duševně choré, jehož blízkost by však neměla být na obtíž, protože ze zahrady ani z domu není vidět.

„To se mi výborně hodí,“ prohlásil hrabě nadšeně, když jsem domluvil. „Že je to staré a zchátralé, jak říkáte, to v mých očích není žádný nedostatek. Je to přesně takové útočiště, jaké potřebuji. Nejsem zvyklý na pulzující život velkoměsta. A ta kaple mě těší – právě její blízkost mě přivedla k rozhodnutí dům koupit. My šlechtici tady v pohraničí nesneseme myšlenku, že by se náš prach jednoho dne smísel s prachem lidu – těch ubohých otroků, kteří žijí jen svou každodenností! Najít takové místo nedaleko od velkého města, ale obklopené zdmi a starými stromy, skryté před davy a zchátralé jako samotný hrad mých předků, to jsem si přál. Ale ani jsem nedoufal – za vaši prozíravost vám, milý příteli, patří můj vřelý dík!“

Omluvil se a na několik minut odešel. Během té doby jsem si složil papíry a trochu si prohlédl knihy na stole. Pohled mi při tom padl na velký svazek s mapami; sám se mi v rukou otevřel na mapě Anglie a z mnoha drobností bylo patrné, že tato stránka byla podrobně studována. Když jsem si mapu bedlivěji prohlédl, uviděl jsem, že je v ní několik míst označených malými kroužky červeným inkoustem. Jeden byl na východním konci Londýna, přibližně tam, kde stojí nemovitost, již se hrabě chystá koupit, další u Exeteru a třetí, jestli si správně vzpomínám, u Whitby na pobřeží Yorkshiru.

Když se hrabě po chvíli vrátil, sdělil mi, že večere je hotová, přátelsky se do mě zavěsil a odvedl mě do sálu, kde byl připravený stůl a v krbu plápolal oheň. Na stole bylo prostřeno pro dva, hrabě se však omluvil s tím, že cestou domů povečeřel u přítele, což způsobilo jeho dlouhé zpoždění. Posadil se k ohni, zatímco jsem jedl, vedli jsme vcelku živý rozhovor a při doutníku jsme v něm potom pokračovali. Vzhledem k tomu, že jsem svůj den začal v podstatě až pozdě odpoledne, nebyl jsem ani trochu unavený, a protože hrabě očividně toužil po další lekci angličtiny, jeho přání jsem ochotně splnil. Není mi ani trochu sympatický, jak jsem už několikrát poznal, a v jeho pohledu a výrazu je cosi, co mě vyloženě odpuzuje – ale i tak je neobvykle zajímavé s ním mluvit a mnohdy žasnu nad šíří jeho znalostí a originálními myšlenkami.

Nakonec jsem sebral odvalu a začal vyprávět o tom, co jsem zažil cestou sem, a hraběte to očividně velmi bavilo. Ujistil mě, že co se týče vlků, měl kočí naprostou pravdu. Možná by zaútočili na koně, pokud by tam byli sami, ale z lidí mají všeobecně panickou hrůzu. Když jsem zmínil to prapodivné světlo, rozesmál se a zeptal se mě, jestli jsem nikdy neslyšel o ztrouchnivělém, světélkujícím dřevu. V místních lesích prý ho je dost. Ptal jsem se, proč kočí vystupoval a k těm svítícím místům chodil, a popsal jsem jeho chování. Na to mi vysvětlil, že podle pověry se jedné noci v roce – právě té noci, kdy lidé věří, že jsou všechny zlé síly na svobodě – objevuje modrý plamen nad místy, kde je zakopán poklad.

„Že jsou tu v zemi neslýchané tajné poklady, o tom není pochyb,“ pokračoval tiše a s podivně strnulým pohledem. „Krajina, jíž jste cestou sem projížděl, je zemí, o níž po staletí sváděli krvavé boje Turci,

Valachové, Sikulové a Sasové. Každý kousek země – říkám vám, každý kousek země – se koupal v krvi, v krvi vetřelců nebo obránců! A když vítězí hordy vetřelců putovaly zemí, k vyplnění nenašly nic – zlato, stříbro, šperky, cennosti –, všechno bylo svěřeno posvátnému lůnu země a zůstalo zachováno!“

„Ale jak by to tam mohlo zůstat tak dlouho,“ zeptal jsem se, „pokud skutečně – jak sám zřejmě naznačujete – byly na místech se skrytými poklady bezpečné značky?“

Hrabě se pousmál jako divoké zvíře cenící tesáky.

„Protože,“ začal tónem vyjadřujícím nekonečné opovržení, „protože rolník ve svém srdci vždycky zůstane jen zbabělým ubožákem! Je lstivý a pro kousek zlata udělá cokoli – ale právě té noci, kdy podle jeho přesvědčení čekají nezměrné poklady na každého, kdo jen bude chtít – právě té noci sedí doma v chalupě, křížuje se a do hlubokého lesa by nevšel za žádnou cenu. A kdyby to udělal, jak by ty poklady pak našel? Dokonce i on, ten chlap, o němž hovoříme, jenž si místa s modravou září označil, by za bílého dne nenašel kameny, které tam položil. Přísahal bych, že ani vy, můj mladý příteli, přestože jste u toho byl, byste tam netrefil.“

„Ne, to můžete klidně odpřisáhnout,“ odpověděl jsem se smíchem. „Bylo by to jako hledat jehlu v kupce sena.“

„Cha, cha! To jste řekl dobře, velmi trefně!“ zasmál se hrabě. „A kromě toho...“ úplně změnil tón, „kromě toho tam žádné poklady nejsou. Jsou to jen staré pověsti, víte, pověsti, které jsem slýchal v dětství, a proto mi až do stáří utkvěly v hlavě. Kdo dnes něčemu takovému věří? Ale bylo by to báječné, vidíte, drahý příteli – bylo by báječné narazit na takovou zakopanou truhlu, uslyšet, jak lopata o něco zavadila, vytáhnout ji za zrezivělá držadla, nadzvednout víko a uvidět lesknoucí se zlato, všude zlato – staré žluté zlato a mezi ním rudé kameny jako kapky krve – báječné, báječné! Ponořit do něj ruce, nechat je protékat mezi prsty, mladý příteli, jen si to představte – to čisté, lesklé zlato – to jediné, čím může člověk ovládnout svět!“

Během své řeči jako by se ocitl v jakémsi transu a na všechno okolo zapomněl – oči nehybně, s tajemným výrazem upíral před sebe a rukama s dlouhými, špičatými nehty jako by sápal vzduch před sebou. V té chvíli mi byl naprosto odporný, měl jsem pocit, jako bych

byl o samotě se šilencem. Úplně normální rozhodně není, na to jsem dnes už viděl a slyšel dost. Ale i většina rozumných lidí má své slabé místo a žít roky v osamění v tomhle starém strašidelném hnízdě, jehož účinky na své střízlivé nervy pociťuji i já, to člověka může poněkud vyšinout. Já se teď musím vynasnažit udržet ho v dobré náladě, přistupovat na jeho nápady a zároveň – jak se na právníka sluší – mít oči otevřené a nenechat se ničím překvapit.

Během našeho rozhovoru se pěkně připozdilo a já si začal uvědomovat onen podivný pronikavý chlad, jaký s sebou přináší úsvit. Toto rozechvění, jež jako by přinášela sama příroda, zná každý, kdo už někdy bděl u lůžka nemocného nebo musel setrvat na jiném místě, které není možno opustit. Říká se, že v těchto hodinách také nejvíc lidí umírá! Zdálo se, že změnu pocítil i hrabě, zachvěl se, a když se náhle odkudsi z dálky ozvalo zakokrhání kohouta, svižně vstal a zvolal:

„Ale vždyť už je ráno! Můj drahý Harkere, to je neobhajitelné, že vás držím tak dlouho vzhůru! Odpusťte starci, který má jen zřídka kdy příležitost užít si tak zajímavou a poutavou konverzaci jako s vámi. Dobrou noc, dobrou noc! Přeji vám, abyste se dobře vyspal!“

Zdvorile se uklonil a vyšel ze sálu a já přešel do své ložnice. Na svůj zvláštní výstup, jehož jsem byl svědkem, hrabě jako by úplně zapomněl nebo si ho ani nebyl vědom, protože se o něm již nezmínil.

Když jsem osaměl, bylo stejně jako minulé noci naprosto nereálné, abych usnul; hlavu jsem měl příliš rozpálenou po všem, co jsem během dnešního dne zažil, přestože to byl den tak krátký. Proto jsem se posadil k psaní, zčásti abych se vzpamatoval, jak se říkává, zčásti abych své nervy zklidnil do té míry, že budou vyžadovat odpočinek. Skoro mi to připomíná časy, kdy jsem pracoval jako reportér a měnit noc v den bylo mým zvykem. Nyní jsem zaznamenal všechno, co se až dosud přihodilo. Předsevzal jsem si, že povedu tento deník co nejpodrobněji, jednak proto, že tuším, že do něj zapíšu zkušenosti zvláštní a jedinečné, a pak také z toho prostého důvodu, že si chci procvičovat těsnopis a nezapomenout na dobrý zvyk pečlivě si uchovat v paměti i ty nejdrobnější detaily toho, co člověk prožívá. Je to schopnost, již je možné vycvičit stejně jako jakoukoli jinou. Výhodou mimo jiné je, že jsou mé poznámky nepochopitelné pro většinu lidí, včetně mého skvělého, ale, jak instinktivně cítím, poněkud nespolehlivého

a výstředního hostitele. Mohlo by ho napadnout udělat si u mě menší domovní prohlídku a stenografický zápis by pak jistě byl i pro jeho vlčí zuby pořádně tvrdým oříškem.

Setkání v knihovně vidím před očima stále jako ve snu, nebo spíš jako horečnatou vidinu. S úžasem si vybavuji stav, v jakém jsem se ocitl. Tu a tam mi v životě vyčítali mou příliš pevnou vůli, která se před ničím neskloní. Víím, že je na tom kus pravdy – protože hranici mezi silnou vůlí a skeptickou zatvrzelostí je někdy snadné překročit. Před onou zvláštní bytostí však celá moje osobnost tála jako vosk nad ohněm. Když na to teď vzpomínám, připadá mi, jako bych se na několik minut nebo hodin – upřímně sám nevím, jak dlouho to mohlo být – proměnil v automat bez vlastní vůle. Vysvětlení, které mi hrabě dal, bylo jistě možné, ale něco se mi na tom nezdálo. Nemůžu si pomoci a mé podezření, že za tím vším musí něco být, stále trvá. Ale my právníci jsme takoví podezíraví, to už patří k našemu povolání.

Každopádně bych tu neznámou krásku rád viděl znovu, nejlépe za dne a za méně romantických okolností.

Škvírou mezi zavřenými okenicemi už do pokoje pronikají první sluneční paprsky. Je nejvyšší čas jít spát – a pro zítřek jsem si předsevzal, že neprospím celé dopoledne.

8. května, těsně po půlnoci

Mám k zapsání nanejvýš podivné a zčásti znepokojivé zkušenosti – ale nejlepší bude zaznamenat vše postupně.

Přes všechna předsevzetí jsem opět spal velmi tvrdě, jako bych si dal pořádnou dávku morfia, což mezi moje slabosti nepatří. Ještě když jsem nad ránem dopisoval poslední slova, cítil jsem se tak bdělý, že jsem pochyboval o tom, že vůbec usnu – sotva jsem však položil hlavu na polštář, už se mě zmocnila taková únava, že jsem sotva dokázal zhasnout svíčku, kterou jsem si postavil k posteli. Pak nevím o ničem, dokud jsem se neprobudil. Mé hodinky k mému nepopsatelnému rozhořčení ukazovaly zase pět hodin – naštěstí jsem si je natáhl, než jsem se posadil k psaní, protože jinak by se samozřejmě zastavily. Během chvilky jsem vyskočil z postele, otevřel okenice

i okna dokořán a pak na sebe nalil všechnu vodu z malé zlaté nádoby, tedy mycího džbánu. Potom jsem se ve vši rychlosti oblékl a vydal se do sálu, tentokrát již bez obav z posměchu „domácích dam“. Snídaně stála – stejně jako včera – na stole a vedle mého místa ležela velká hromádka novin a také psaní od mé milované Vilmičky, což pro mě bylo tím nejlepším okořeněním celého jídla. Čtení jejího dopisu bylo jako závan vzduchu ze zdravějšího a skutečnějšího světa. Kéž bych byl zase doma! Tato cesta začíná být pro obyčejného prozaického člověka snad až *příliš* „zajímavá“ a klidný všední život tady na hradě přináší poněkud dramatické epizody – o tom však více později.

Po dlouhém spánku mi pořádně vyhládlo, takže se čas jídla – vlastně nevím, jestli je mám nazývat snídaní či obědem – pořádně protáhl, tím spíš, že jsem chvílemi neodolal a nahlédl do novin – vždyť jsem od Vídně žádné neviděl a zdá se, že pošta na tomto místě nepatří k nejdochvilnějším, protože na hromádce byly spolu s nejnovějšími také noviny skoro čtrnáct dnů staré. Když jsem dojedl, přešel jsem do knihovny – nejprve jsem zaklepal, ale žádné odpovědi se mi nedostalo. Hraběte jsem však ani tam nenašel. Zdá se, že své dny tráví převážně venku, což není nijak zvláštní, jelikož jednak pečuje o velké panství a jednak, jak sám říkal, je vášnivým lovcem. Posadil jsem se s novinami a zůstal tak, dokud jsem nepostřehl, že slunce klesá k západu. To mi připomnělo přísné napomenutí týkající se oken, jehož se mi od hraběte dostalo a jež musím rozhodně uposlechnout, jakkoli nerozumné se mi jeví. Rychle jsem tedy došel do své ložnice a okna pečlivě zavřel. V té chvíli jsem si uvědomil, že jsem se v ranním spěchu a rozčilení nad tím, že jsem zaspal, zapomněl oholit, a protože jsem právě při čekání na hraběte neměl nic lepšího na práci, zavěsil jsem své maličké zrcátko na okno, sundal si sako i vestu, rozložil břitvy a jiné potřeby a začal se holit.

Byl ještě den (ačkoli soumrak tu přichází mnohem dříve a rychleji než v tomto období v Anglii) a já se chvílemi zastavil, abych obdivoval tu podivuhodnou, skutečně mimořádnou krajinu, a myslel při tom na Vilmin dopis a všechny novinky, které mi v něm sdělovala. To byl nejspíš důvod, proč jsem nepostřehl, že do místnosti někdo vstoupil – ačkoli v zrcadle jsem o ní měl dokonalý přehled –, až v okamžiku, kdy hrabě zvolal:

„Dobrý večer, drahý mladý příteli!“ Vyslovil to svým obvyklým přívětivým tónem.

Leknutím jsem sebou trhl tak prudce, že jsem se ošklivě pořezał, cítil jsem, jak mi krev stéká po tváři a bradě, a instinktivně jsem natáhl ruku po kapesníku, abych ji otřel. Zároveň jsem se otočil, abych hraběti odpověděl na pozdrav.

Nikdy však nezapomenu na proměnu, jakou celé jeho vzezření a osobnost prošly v okamžiku, kdy spatřil tekoucí krev. Smrtelně zbledl, oči se mu neskutečně rozšířily a zaleskly se téměř rudě, vlasy se mu na hlavě zježily a rty v odporném šklebu odhalily bílé zuby – podobal se v té chvíli běsnícímu divokému zvířeti, a než jsem vůbec stačil zareagovat a postavit se na odpor, sevřel rukama mé hrdlo. Prsty mi přitom rozevřel spodní košili a zapletl se do jednoduchého růžence, který mi na krk navlékla hostinská a já jej čistě náhodou až dosud nesundal. Ta malá věcička – jak věřím – mi zachránila život. Protože přerušila jeho záchvat – jsem přesvědčený, že byl v tom okamžiku zcela mimo sebe – a nakonec bych si skoro mohl namlouvat, že k němu ani nedošlo. Hrabě sám uchopil můj kapesník, který jsem stále svíral v ruce – ten nečekaný útok mě naprosto ochromil –, a pevně jej přitiskl na mou krvácející tvář.

„Promiňte mi mou prudkost, drahý mladý příteli,“ pronesl takřka podlézavě. „Je to má dědičná slabost – pohled na krev mi jítří nervy. Dělá se mi... z toho zle. A taková poranění mohou být velmi nebezpečná – velmi nebezpečná, to vás ujišťuji – nebezpečnější, než si myslíte. A tohle,“ strhl z okna zrcátko, „tenhle zpropadený nástroj lidské ješitnosti je toho příčinou. Tahle zatracená zrcadla! Kolik bolesti už způsobila! Pryč s ním!“

Udeřil zrcátkem o krbovou římsu, takže se roztříštilo na několik kusů, ty pak na zemi rozdupal na malé střípky a všechny nakonec pečlivě naházal do krbu, do popela a ohořelých uhlíků. Pak na mě přívětivě kývl se slovy: „Počkám na vás vedle, můj drahý Harkere,“ a vzdálil se, jak se píše v románech – „v zajetí protichůdných pocitů“.

Vzhledem k tomu, že – a mám k takovému podezření čím dál víc důvodů – ten stařec (říkám mu tak pro jeho bílé vlasy a protože sám o sobě stále jako o starci mluví, ale ve skutečnosti má nade mnou patrně navrch jak v síle, tak v obratnosti) má nejspíš skutečně o jedno

nebo několik koleček více, takže pradávný barbar v něm (sám se chlubí tím, že v jeho žilách proudí krev Attilova) může při sebemenší pohnutce, nebo dokonce bez jakékoli příčiny upadnout do stavu zvířecí zuřivosti, jež neustále číhá pod jeho ušlechtilým chováním – moje situace zde je tedy patřičně riskantní. Podle všeho tu (i když jsem dosud neměl příležitost hrad důkladněji prozkoumat) není žádné jiné služebnictvo než ta stará hluchoněmá žena, která se zdržuje zřejmě kdesi ve sklepení, a kočí, jehož jsem od noci svého příjezdu nespátřil. Budova je ovšem tak neobyčejně rozlehlá, že by tu klidně mohl žít tucet lidí, aniž by o sobě vzájemně měli tušení, a zjevení a tajuplné zmizení oné neznámé krásky ukazuje, že kdesi v jiné části hradu skutečně žijí další lidé, ačkoli člověk po celý den neslyší ani nevidí nic, co by o jejich přítomnosti svědčilo. Hradní nádvoří je jako po vymření a během uplynulých dnů jsem nezaslechl ozvěnu jediného kroku ani slova na schodech či v chodbách. Jsem tu tedy s hrabětem vlastně sám a svým způsobem jeho zajatec – protože napadne-li ho to, může klidně zamknout všechny dveře a naprosto mě oddělit od venkovního světa; ani oknem bych uniknout nemohl, protože hrad stojí na skále, již ze tří stran obklopuje prudký sráz. Když vyhlédnu z okna, dívám se do korun stromů v propasti pode mnou – to je patrně ta poslední cesta, kterou bych chtěl využít. Nepatřím k těm, kdo malují čerta na zeď; navíc jsem díky Bohu klidné povahy a mám pramálo onoho nedostatkového zboží, jemuž se říká fantazie – pokud by však hrabě podlehl nějakému druhu šílenství – například menší vražedné mánii, již mohl zdědit po svých ctěných předcích, mírumilovných Hunech –, pak bude dobré včas uplatnit potřebná opatření. Od nynějška ho budu bedlivě sledovat a své chování uzpůsobovat okolnostem. Jeho opakované zmínky o mnoha tajemstvích, která může starý dům, jako je tento, pod svou střechou skrývat, mě vedou k zamyšlení. Ale pro tuto chvíli toho nechme – všechno má svůj čas. V každém případě jsem rád, že Vilma nemá tušení o mých současných poměrech a situaci – jen by ji to zbytečně vyděsilo.

Když jsem se poněkud vzpamatoval z nepříjemného hnutí mysli, jež mi nečekaný výbuch hraběte způsobil, uklidil jsem si věci, řádně se oblékl a neopomněl přelepit ránu kouskem náplasti. Se zrcátkem je to každopádně mrzuté. Od nynějška se budu muset spokojit

s vnitřní stranou krytu hodinek nebo s některou ze stříbrně lesklých věcí z mého kufru, protože chci vypadat jako slušný člověk. Zajímalo by mě, jak to dělá hrabě – pokaždé je dokonale upravený a rád bych viděl, jak svou toaletu provádí. Dveře do jeho soukromých komnat jsou však vždy pečlivě zamčené a klíč vytažený.

Našel jsem ho v knihovně, jak listuje novinami, a navenek působil tak klidně, vyrovnaně a aristokraticky distingovaně, jako by k šílenému výstupu před pár minutami vůbec nebylo došlo. Dokonce jsem měl pocit, že si nic z toho nepamatuje, protože vypadal naprosto bezstarostně a za celý večer se o té chvíli jediným slovem nezmínil. Když jsem vstoupil, pozdravil mě se svou obvyklou, poněkud přepjatou zdvořilostí, řekl, že doufá, že jsem se dobře vyspal a že mi chutnalo jídlo a podobně, jako by mě toho dne viděl poprvé. Pak odložil noviny a vstal.

„Protože je ještě celkem brzy,“ řekl, „snad by mého váženého mladého hosta potěšilo, kdyby si dnes večer prohlédl galerii mých předků – pokud vás ovšem něco takového vůbec zajímá?“

Ujistil jsem ho, že by mi nic nemohlo způsobit větší potěšení, a on pokračoval:

„Asi není úplně nejlepší prohlížet si portréty se svítilnou, ale protože mě teď přes den zaměstnává tolik záležitostí a nejsem pánem svého času, snad vám teď, když mám volno, mohu alespoň poskytnout informace, které se vám budou hodit později, až budete mít možnost sám si sbírku prohlédnout za denního světla. Když mě teď na okamžik omluvíte, postarám se, aby bylo světlo alespoň přiměřeně dostatečné.“

Odešel a já slyšel, jak se jeho kroky rozléhají v chodbě a pak na nějakém vzdáleném schodišti – do galerie to bylo očividně poměrně daleko.

Z náhlého popudu jsem rychle zašel do své ložnice a s pousmáním nad svou vlastní opatrností jsem si vzal revolver, který dosud nerušeně odpočíval v mé cestovní tašce. Zdá se totiž, že tady člověk musí být neustále připraven i na neočekávané.

Když jsem se po chvilce vrátil do knihovny, trhl jsem sebou a na okamžik jako by se všechno okolo mě zatočilo, jako by mě přepadla náhlá závať. Hrabě těsně předtím, než odešel, zapálil všechny svíčky ve velkých stříbrných svícnech na krbové římse – už se totiž značně

zešeřilo, i když tma ještě zdaleka nebyla. V jednom z těžkých křesel u krbu seděla „mladá příbuzná“ hraběte – moje neznámá kráska, ozářená světlem všech těch svící a nápadně kontrastující s tmavým pozadím knihoven. Bílé paže zlehka spočívaly na područkách, modrý šál se svezl dozadu a na téměř úplně odhalených ěadrech se leskl šperk, který jsem si tak dobře zapamatoval. A hlava obrácená ke mně, s překrásným profilem a s vlasy v antickém účesu trpytícími se jako zlato, se na tmném pozadí vyjímala jako květina.

Hodně jsem přemýšlel o možnosti takového setkání a dlouze přemítal o neslýchané pošetilosti, s níž jsem se nechal zcela přemocť trochou měsíčního svitu a nečekanou blízkostí krásné ženy. Naše další setkání, to jsem si pevně předsevzal, bude úplně jiné – i vzhledem k tomu, že mám nyní vysvětlení hraběte, jež mi skýtá alespoň nějaký základ pro má pozorování. Když jsem se k ní nyní pomalu blížil, přesto jsem zčásti cítil totéž nevysvětlitelné, téměř trýznivé a bezmála bolestivé slastné sevrění, jaké jsem zažil minule. Veškerou silou své vůle jsem se postavil na odpor a skutečně se mi podařilo částečně získat svůj klid nazpátek. Když jsem se však nacházel ještě několik loktů od ní, náhle ke mně otočila hlavu a s nepopsatelným, toužebným a tajuplným výrazem mi pohlédla do očí. Její pohled na mě zapůsobil – jak lidé často říkají, ačkoli to nemá reálný význam – jako skutečný elektrický šok, jako by všemi mými údy proniklo ochromující zachvění.

Mimoděk jsem rukama sevřel opěradlo nejbližší židle a opřel se o ně. Dívka mi stále hleděla do očí a mě v té chvíli ani nenapadlo, že bych měl pozdravit a že celé moje chování je vlastně hloupé. Ani ona však zřejmě nepovažovala pozdrav za nezbytný. Vlastně, když teď nad tím uvažuji, měl jsem zvláštní pocit, jako bychom se znali už dávno a jako by mezi námi nebylo zapotřebí nic vysvětlovat.

„Proč nepřijdete nahoru?“ řekla – tímtež dokonalým, naprosto nepopsatelným hlasem jako minule! Neznám zvuk, k němuž bych jej mohl přirovnat. „Myslela jsem, že nás přijdete nahoru navštívit. Je toho tolik, o čem bych s vámi chtěla mluvit.“

Zakoktal jsem jakousi omluvu – že jsem to netušil a podobně.

„Dobře, dobře...“ odvětila, aniž by mi přestala hledět do očí. „Však vy přijdete, však vy přijdete. Nezapomeňte, že jste očekávaní!“

Rozkošně se pousmála, oči však ode mě neodvrátila ani na vteřinu.

Jejich modrý lesk byl tak intenzivní, že jsem měl skutečně dojem, jako by mi ostrý paprsek – jinak to nedovedu popsat – pronikal do mozku a tam se s pocitem fyzické bolesti nořil čím dál hlouběji.

Náhle jsem zaslechl, jak se chodbou rozléhají kroky hraběte, nejprve v dálce a pak čím dál blíž.

„Už přichází,“ pronesla klidně. „Tak já tedy půjdu. Ale nezapomeňte!“ Vstala a na krátkou chvíli se přede mnou zastavila v plném světle – krásnější než cokoli, o čem jsem dosud snil. Nato tak rychle a tiše, že jsem sotva zaslechl její kroky, přistoupila až těsně ke mně, položila svou bílou ruku ozdobenou třpytivými prsteny na mou, znovu mi pohlédla do očí a zašeptala: *„Nic mu neříkejte. Ale přijďte! A mějte se na pozoru, mějte se na pozoru, mějte se na pozoru.“*

A byla pryč. I tentokrát jsem stejně jako minule nestačil postřehnout, kudy místnost opustila, protože jsem byl oslněný silným světlem a jejím úžasným pohledem. Měl jsem však pocit, jako bych zaslechl klapnutí v rohu místnosti, ovšem nevzpomínám si, že bych tam nějaké dveře zahlédl.

S obrovským úsilím jsem se vzchopil tak, že jsem při příchodu hraběte o minutu později zcela klidně (přinejmenším navenek) seděl u stolu a zaujatě si prohlížel mapu Anglie ležící přede mnou.

„Pojďte, drahý příteli,“ zvolal hrabě, „nahore je všechno v pořádku. Musíte prominout naše jednoduché zařízení – elektrické světlo, o němž čtu v pojednáních o vašem úžasném Londýně, tady u nás v Karpatech nemáme.“

„Ale zase tady nahore v čistém vzduchu neznáte ani londýnské mlhy,“ odpověděl jsem, abych něco řekl.

„Ach, ty mlhy!“ ožil hrabě. „I o těch jsem se ve svých knihách dočetl. A snad ještě zesilují moje nadšení z vašeho báječného města. Ty mlhy, které ze dne činí noc, a když se setmí, zahalí ulice, náměstí i paláce jako tlustá příkrývka a všechno, všechno je ještě temnější – nádhera, nádhera! Jak toužím ji konečně spatřit!“

„Obávám se, že se jí velmi brzy přesytíte. Mlha je největší londýnské neštěstí. Plíží se městem jak strašlivý upír, vysává z lidí životní sílu, dětem otravuje krev a plíce, přináší nekonečné nemoci... a to nemluvím o všech těch strašlivých zločinech, které se pod její rouškou dějí a bez ní by byly nemyslitelné!“

„Ach!“ Hrabě zatajil dech a rozhodně se nemýlím, když řeknu, že se jeho černé, hluboko posazené oči pod hustým bílým obočím zaleskly jako školákovi, který právě dostal do ruky nový, pořádně krvavý román. Nasadil však vážný tón plný politování a pronesl: „Ano, tyto zločiny – ty strašlivé vraždy – ty rozsekané ženy nalezené v pytlicích v Temži, ta krev, která stéká a kape v uzavřených pokojích, ty mrtvé oči marně pátrající po vrahovi...“ Nechci toho starce nespravedlivě obvinít, ale *zdálo se mi*, jako by si ve chvíli, kdy o těch hrůznostech hovořil, kradmo skutečně olízl rty, a přiznávám, že jsem potají nahmatal svůj revolver. „I o tom jsem četl! Je to smutné, tak smutné! A nikdy nebudou odhaleni – nikdy. Váš sir Arthur Conan Doyle píše spousty zajímavých... nanejvýš zajímavých knih. S potěšením jsem si je přečetl a tolik se v nich o Londýně dozvěděl – čtu ovšem i vaše noviny, drahý příteli, a tam vidím, že sotva tři čtyři procenta spáchaných zločinů skutečně dojdou rozřešení a potrestání! Ano, Londýn je báječné město.“

A mně se zdá, že bude nejlepší, když budete pod důkladným policejním dohledem, vy dobráku, pokud se tam skutečně dostanete – to jsem si pomyslel. Začínám vážně pochybovat o tom, jestli je vhodné jakkoli přispívat k přesunu tohoto nadmíru výstředního šlechtice na místo, kde jeho výstřelky – dá-li se to tak nazvat – nejspíš nebudou tak neškodné jako tady v horské divočině Karpat. Ale co vlastně mohu dělat? Není to můj obchod, nýbrž Petera Hawkinse. A i kdybych svého úctyhodného starého zaměstnavatele – který by se mi nejspíš upřímně vysmál – přiměl, aby s hrabětem přerušil veškeré styky, jasné teď vidím, že už je s anglickými poměry natolik dobře obeznámen, že bez nejmenších potíží dosáhne čehokoli, co si umane, prostřednictvím jiné právní kanceláře.

Mezitím jsme ve svitu velkého stříbrného svícnu, jež hrabě vzal z knihovny, procházeli dlouhou klenutou chodbou s mnoha zavřenými dveřmi. Asi v její polovině (dle mého odhadu) jsme došli k širokému starému kamennému schodišti, které ústilo z chodby kolmo doprava a zjevně vedlo do vyššího poschodí. Nebylo to obvyklé točité schodiště, ale rozdělené do rovných úseků po dvanácti stupních, po nichž vždy následovala menší podesta, odkud bylo možné klenutým zamřížovaným oknem nahlédnout do hluboké středové šachty, kolem

níž se schodiště vinulo. Stěny byly vybělené, na mnoha místech však omítka už opadala a všechny kouty byly plné prachu a pavučin. Tu a tam visela stará zrezivělá brnění, meče či ztrouchnivělé praporce – na dvou třech místech také vyřezávané malované erby, jejichž barvy však už nebylo možné rozeznat. Všechno jsem si to prohlížel s upřímným zájmem, zároveň jsem však ani na okamžik nezapomněl na zvláštní setkání před chvílí v knihovně a na varovná slova, která – takový jsem měl pocit – jako by se mi vpálila do mozku a jež výroky a chování hraběte rozhodně nemohly zahrnat.

Schodiště končilo velikými dubovými dveřmi se starodávným uměleckým kováním. Podobaly se většině dveří v hradu – ale nebyly zamčené a hrabě je otevřel a nechal mě zdvořile vstoupit jako prvního. Ocitli jsme se v menší klenuté předsíni s kamennou podlahou, jejíž jediné vybavení tvořilo několik těžkých dubových lavic – napadlo mě, že dřív nejspíš sloužila jako jakási strážnice nebo něco podobného. Hrabě otevřel dokořán těžké dvoukřídlé dveře a já před sebou uviděl dlouhou galerii s okny vedoucími stejným směrem jako ta v mém pokoji (předpokládám) a s protilehlou stěnou zaplněnou množstvím portrétů ve starých, zčernalých pozlacených rámech. Strop byl rozdělen do několika kleneb a ve středu každé z nich visel starodávný lustr podobný těm ve spodních komnatách, ale větší a zdobenější, i když značně sešlý. V každém z těchto lustrů svítilo několik svíček, které do jisté míry galerii ozařovaly, ovšem tak chabě, že zadní část místnosti jako by se ztrácela v jakési mlze, jíž dodával ještě děsivější podobu měsíční svit pronikající vysokými okny bez jakýchkoli závěsů. Celá ta opuštěnost mi sevřela srdce a všechny obličeje, které jako by se v soumraku shlukly a civěly na nás, mi připadaly skoro jako armáda duchů.

Hrabě vypadal naprosto nezaujatě, což bylo jen přirozené, protože galerii za takových či podobných okolností viděl už stokrát. Svícen s několika rameny odložil na mramorovou římsu pod špinavým, zaprášeným a zašlým benátským zrcadlem zavěšeným mezi dvěma okny. Pak se otočil, aby zavřel dveře, v průvanu se plameny svíček totiž mihotaly a tančily.

V témže okamžiku se mi zdálo, jako bych zahlédl – nebo spíš zahlédl jsem, protože bych klidně odpřisáhl, že to nebyl žádný klam – veliké chlupaté zvíře – nebo v každém případě jakousi velikou chlupatou

bytosť, jež na vzdáleném konci galerie rychle přeběhla napříč sálem. Vzdálenost byla příliš velká a světlo mizerné, než abych mohl rozeznat něco konkrétního – ale že tam cosi bylo a že se to pohybovalo, je nade vši pochybnost. Sám v tuto chvíli už nemohu uvěřit, že mě ten pohled natolik vyděsil, že jsem skutečně cítil, jak mi vlasy na hlavě vstávají hrůzou – ale bylo to rozhodně tak a já s výkřikem ustoupil o krok dozadu a dotkl se paže hraběte.

„Copak se děje, drahý příteli?“ tázal se zdvořile. „Přišla na vás závrť? Říkal jsem vám, že se obávám, že vzduch v těchto starých místnostech...“

„Ne, ne...“ nenechal jsem ho domluvit. „To tamhle... podívejte se tam!“

„Tam vzadu? Ale vždyť tam nic není, drahý příteli. Nebo snad máte na mysli ten veliký portrét až na konci?“

Kupodivu jsem teď ani já, ať jsem sebevíc napínal zrak, neviděl nic.

Pověděl jsem hraběti, co jsem viděl – nikoli beze studu, protože mé chování se i mně nyní zdálo dětinské a směšné, ačkoli jsem si byl pořád naprosto jistý. Hrabě mi naslouchal s patřičně škádlivým a povýšeným úsměvem, s jakým nasloucháme dítěti, které si stěžuje na domnělé nebezpečí.

„Nechci tvrdit, že se vám to jenom zdálo, můj milý Harkere,“ řekl nakonec s podivným úsměvem. „Ne, to určitě tvrdit nechci, když to říkáte s takovou jistotou a já vím, že se vždy projevujete jako chytrý a rozumný člověk – ale pokud jste něco viděl, pak to mohla být jediná krysa. Těch je v těchto starých salonech dostatek.“

„Krysa!“ vyhrkl jsem rozzlobeně. „Ujišťuji vás, že to, co jsem viděl, bylo přinejmenším tak velké jako...“

„Tak tedy kočka – určitě to byla kočka,“ skočil mi hrabě do řeči. „Velké části hradu jsou úplně zpustlé, kočky tu zdivočely, rozmnožily se a usídlily se tady. Všude se tu ochomýtají, a proč by ne? Proč by to nedělaly? Krysa by jinak bylo až příliš. Je skvělým a moudrým zákonem přírody, že ten silnější a chytřejší vždycky přežije na úkor toho slabšího a méně nadaného.“

Zatímco mluvil, znovu si začal mnout ruce – nebo spíš jenom ty dlouhé, bledé nehty připomínající drápy – jeden o druhý způsobem, který mi byl zvláště nepříjemný a těžko snesitelný. „Skvěle, skvěle!

Všude tentýž zákon. Netopýr saje krev hmyzu a získává tím něco z jeho lehkosti a rychlosti... krysa zabíjí spícího netopýra a pije jeho krev – a kočka zabije krysu, aby tak přispěla k vývoji a životu čehosi vyššího! Je to zákon vývoje – skutečného vývoje! Ach – vaši filozofové mají před sebou ještě dlouhou cestu – velmi dlouhou cestu, můj drahý mladý příteli –, než dokážou pochopit význam, jež pro ty, kteří jsou s to pochopit pravdu, mají všechny moudré zákony přírody!“

Jeho filozofování na mě v té chvíli velký dojem neudělalo, jeho shovívavým záměrem však patrně bylo svými spekulacemi odvést moji pozornost jinam – což se mu také podařilo, protože zatímco jsem mu trochu neochotně naslouchal, silný dojem mě přece jenom přešel a já si skoro dokázal namluvit, že to všechno byl alespoň zčásti jenom klam vyvolaný chabým mihotavým světlem, které snadno zvětší jakýkoli předmět.

„Pojďme si nyní prohlédnout portréty,“ spustil hrabě změněným tónem, vzal svícen a důvěrně se do mě zavěsil, aby mě galerií provedl.

Sbírka byla neobyčejně početná a část portrétů – které, pokud jsem tomu správně porozuměl, byly seřazené chronologicky – velice stará. Nicméně jsme okolo nich procházeli takovou rychlostí, že jsem si je sotva stačil blíže prohlédnout.

Nakonec jsme dospěli na opačný konec sálu. Nyní jsem uviděl, že jsou tu dveře, oboje otevřené dokořán. Ty nalevo vedly do velké, měsícem ozářené věžní místnosti s kulatým půdorysem, ty napravo – nakolik jsem mohl spatřit – do dlouhé řady rozlehlých komnat, do nichž nezakrytými okny pronikalo jen chabé světlo soumraku.

Na čelní stěně visel veliký portrét ve skvostném, i když zašlém a poškozeném empírovém rámu. Ve slabém, mihotavém světle jsem mu zatím nevěnoval pozornost, když však hrabě zvedl svícen tak, že světlo všech pěti svíček dopadlo na obraz, nedokázal jsem potlačit výkřik.

Najednou jsem před sebou na plátně uviděl – nebo se mi to tak v první chvíli zdálo – svoji neznámou krásku. Nádherné modré oči hleděly do mých s tímtéž svůdným a zároveň vyhýbavým, a především nekonečně záhadným výrazem, postava, vlasy, plné, toužebné, rudé rty, i šaty – všechno bylo přinejmenším v základu stejné. Obraz očividně malovala mistrovská ruka ve stylu prvního císařství, postava

byla vyvedena ve skutečné velikosti, napůl ležící, zlehka opřená o područku jakési lenošky či divanu, na pozadí rozkvetlého růžového keře, několika velkých stromů a dvou přeražených povalených antických sloupů, mezi nimiž bylo vidět modré nebe s podivuhodnými mračky. To vše tvořilo nanejvýš efektní, i když poněkud teatrální pozadí překrásné, dokonale tvarované postavy. Malířova ruka si navíc dovolila poněkud se odklonit od „klasicistních“ šatů, které naše pramáti kupodivu považovaly za odpovídající požadavkům „slušnosti“ (ačkoli při pohledu na dnešní cyklistické oděvy by nejspíš omdlávaly), a tenoučké bílé záhyby ve skutečnosti mnohem víc odhalovaly, než skrývaly, takže člověk nabyl dojmu, jako by stál spíš před fantazijským zobrazením jakési odpočívající bohyně či lesní víly než před portrétem skutečné ženy.

Co jsem spatřil jako první a co mě přimělo k výkřiku, byla jednoduše neuvěřitelná podoba mezi portrétem a onou bytostí, již jsem už dvakrát za tak podivných okolností spatřil. Můj rozum a vzpomínka na vysvětlení, jehož se mi od hraběte dostalo hned prvního večera, kdy jsem se s ní setkal, mi ihned napověděly, že to není portrét její, nýbrž jakési dávno zesnulé prapředkyně, jejíž rysy hříčkou přírody zdédila až do nejmenšího detailu. Při bližším pohledu jsem ihned uviděl, že též ona má na hrudi diamantové srdíčko s ohnivým rubínem uprostřed a že lehkou látku šatů pod prsy spojuje pásek se sponou ve tvaru hádka či dráčka posetého brilianty.

Na několik vteřin jsem na hraběte skutečně zapomněl, ale nyní jsem si všiml, že mě pozoruje s napjatým, matoucím výrazem, který se, jakmile se naše pohledy setkaly, změnil v přívětivý (v tom pohledu stále je něco, čemu *nevěřím!*), i když stále poněkud lstivý.

„Cha, cha! Drahý příteli,“ zasmál se, „nemusíte být vůbec v rozpacích. Nejste první, komu zamotala hlavu, kdepak, nejste první! Nejspíš ani poslední. Ale podívejte se na ni pořádně – všimněte si...“ znovu pozvedl svícen, s nímž přes jeho nepochybnou tíhu zacházel lehce, jako by to byla jen hračka, a pomalu s ním před obrazem pohyboval sem a zase tam, takže chvíli ozařoval tu a chvíli zase onu část, „těch nader – alabastr, řekli by básníci! Cha, cha! Jejich ubohá řeč nemá slov pro něco takového – ubozí bezkrevní pošetilci! Žádný sníh ani alabastr – je to lepší! Měkká, chladivá ženská pokožka, zároveň teplá

a svěží, pevná a měkká, při pohlázení hebká jako prachové peří. A ty tvary, ty dokonalé oblíny...”

Sledoval jsem ho úkosem; tentokrát maska spadla úplně a já neviděl nic víc než starého, chlípného a lstivého ubožáka.

„A ty rty... ach! Jen si pomyslete,“ hlasitě mlaskl a hltal krásné stvoření na obrazu očima, „jen si pomyslete...”

Nechci však poskvřnit své řádky těmi nevázaně smyslnými komentáři, jimiž zřejmě i pro mé poučení počastoval každou dokonalou část jejího těla. Zjevně si liboval v chlípnostech, které v něm pohled na ně vyvolával. Celá jeho osobnost se mi hnusila. Kdyby to byl Angličan, už dávno bych ho umlčel a pěkně od srdce mu řekl své mínění. Tady mi však něco napovídalo, že veškeré morální rozhořčení by bylo zbytečné – zcela jistě by mi vůbec nerozuměl. Ještě hovořil – úplně překypoval výmluvností –, když mi na mysli vytanul obraz, který jsem viděl nedávno na výstavě; obchodník s otroky, který ležícímu oplzlému tureckému pašovi (nebo někomu podobnému) předvádí své zboží – krásnou nahou ženu, na jejíž poprsí při tom ukazuje v naději, že bude pro možného kupce ještě lákavější, a možná tím i zvýší cenu. Výraz hraběte mi v té chvíli připomněl oba muže na obrazu – a zároveň jsem si uvědomil, že ho možná přece jenom se svým moderním, západním pohledem na věc soudím příliš tvrdě, protože pro mě je samozřejmě stejně nemožné porozumět jeho pohledu na život, jako je pro něj nemožné porozumět tomu mému. Propast rozdílnosti mezi námi je příliš hluboká i příliš široká, než aby bylo možné ji jakkoli překlenout. Znovu mě přepadl onen zvláštní pocit hrůzy a odporu, jaký člověk pociťuje v blízkosti neznámého a nejspíš nebezpečného zvířete. Bylo mi čím dál jasnější, že ten muž je a v jádru vždycky zůstane nemorálním, barbarským, nedůvěryhodným a despotickým potomkem Východu – nebo ještě spíš polovičním orientálcem, jehož neřesti a ctnosti – dědictví prastarých, v podstatě neznámých a během staletí podivně křížených ras – jsou pro nás nepochopitelné.

Všechno to trvalo jenom pár minut a hrabě během své extáze jako by ani nepostřehl mou mlčenlivost, a už vůbec nemohl uhodnout po-city, které byly její příčinou. V myšlenkách jsem se vrátil k obchodníkovi s otroky a došel jsem k závěru, že výraz hraběte připomíná spíš výraz nadšeně vychvalujícího prodejce než naslouchajícího kupce, ačkoli mi

nebylo jasné, proč by se kvůli mně tak namáhal – ale vtom se ke mně obrátil a obdařil mě pátravým pohledem.

„Nic neříkáte, drahý příteli,“ poznamenal.

„Sám jste tak výmluvný, pane hrabě, že nezbývá nic, co bych k tomu mohl dodat,“ bylo všechno, co jsem se zmohl ze sebe vypravit.

„Ach, vy chladnokrevní Angličané!“ vyřkl se zvláštním výrazem. „Člověk by skoro nabyl dojmu, že nevíte, jaká je moc lásky, jaká je moc krásy. A přece jsem ve svých knihách četl, že anglické ženy patří na světě k těm nejkrásnějším!“

„To ano – krásných dívek je u nás opravdu mnoho,“ přitakal jsem.

„Krásných jako ona?“ zeptal se.

Odpověděl jsem po pravdě, že si nevzpomínám, že bych s ní některou mohl srovnat – že však moje zkušenosti jsou zatím poměrně omezené, protože šlechtičny znám jenom z fotografií nebo z portrétů reprodukovaných v novinách a časopisech – a největší krasavice mají být právě mezi nimi.

„Ach, viděl jsem je, viděl jsem je,“ přikyvoval dychtivě hrabě a odložil svícen na jeden z nabílených a pozlacených sloupků umístěných po stranách obrazu a zamýšlených zřejmě pro lucerny. „Krasavice, drahý příteli, skutečné krasavice – nechal jsem si pár takových obrázků poslat, abych zapudil svou osamělost – ale obraz – obraz nikdy není totéž jako maso a krev. Ta pleť, o níž jsem ve svých knihách četl – ta přenádherně vyvinutá těla – ach! Jaké to všechno bude ve skutečnosti!“ Znovu jsem v jeho zvláštních orientálních očích zahlédl náznak onoho výrazu, který se mi hnusí, a protože jsem měl východní erotiky protentokrát už dost, pokusil jsem se změnit téma.

„A kdo vlastně je tahle dáma?“ zeptal jsem se a pokynul k portrétu.

„Jedna z dcer našeho domu,“ odvětil, „sestřenice mého otce. V jejích žilách proudila naše krev, velice čistá, neboť i její matka byla z rodu Draculů. Dlouho bylo naším zvykem hledat si manželku v příbuzenstvu, pokud to bylo jen trochu možné. Občas se někdo proti té zvyklosti postavil – málokdy to však přinášelo štěstí. Krásné ženy z jiných rodů byly mnohokrát přivedeny pod naši střechu jako nevěsty, ale...“

„Ale?“

„Vzduch tady u nás v horách je pro plíce, jež nepřivykly jeho vdechování, příliš silný – a v našich starých salonech se necítí příjemně

nikdo jiný než ten, jemuž v žilách koluje naše krev. Všechny ty cizí ženy jako by tu postupně usychaly... a pokud porodily děti, jen málokteré z nich se dožilo dospělého věku... a stárí se nedožilo žádné.“

Bezděky jsem se zachvěl, i když jsem přesně nevěděl proč. V tónu, jakým o tom mluvil, byl sice tlumený, ale nepřeslechnutelný náznak triumfu, což na mě zapůsobilo děsivě.

„Ale naše dcery,“ pokračoval, „naše dcery, pokud pro ně nebyl možný sňatek v rodině a protože byly vždy obdařeny značnou krásou, si často odváděli muži z jiných rodů... z nejprřednějších v Evropě, ačkoli se sotva který mohl měřit s tím naším. A ona,“ kývl směrem k portrétu, jehož zářivý nehybný pohled začal být skoro až děsivý, „ona patřila od nejranějšího mládí k těm, jež svírají mužská srdce ve svých rukou a pohrávají si s nimi, jako si dítě pohrává s hrozy, než ochutná jejich sladkost...“

Vsunul svoji paži pod mou, společně jsme se začali procházet po galerii a on pokračoval v hovoru.

„Jako mladička se provdala za jednoho rakouského knížete... ano, na jménu nezáleží – kdybyste chtěl, dočtete se o něm v mnoha knihách, protože ona ho proslavila – ona ho proslavila!

Pochopila, že každá vlastnost, jíž příroda ve své naprosté dokonalosti člověka obdaří, představuje totéž jako moc – je mu dána, aby vládl! Laskavost, statečnost, moudrost, krása – všechno, všecičko představuje moc! Táhne se to celými generacemi, drahý příteli, příroda pracuje bez ustání, pracuje na tvorbě dokonalosti. Spotřebuje spoustu materiálu – odhaduje a vybírá – to slabé, méněcenné – odevzdá svůj příspěvek a pak – na smetiště s tím!“ Máchl rukou, jako by cosi odhazoval, a v jeho orlí tváři se v tom okamžiku objevila taková tvrdost, jakou jsem ještě nikdy neviděl; nebyl v ní ani náznak lidského citu. „Ale pak – možná jen několikrát v jedné generaci – se ta nekonečně dlouhá práce vydaří a rod rozkvetne – kupříkladu, rozumíte, drahý příteli – kupříkladu...“ Chvilí hledal slova, protože jako obvykle, když hovořil tak zapáleně a dlouze, ho jeho naprosto překvapivá anglická slovní zásoba přece jenom trochu zradila a jeho cizí přízvuk byl v těch chvílích výraznější. „To ona, ona byla jednou z těch nebezpečných – a proto také měla právo panovat. Měla všechno. Krásu – jak sám vidíte, drahý příteli – a moudrost a laskavost, původ, vůli a sílu!

Ach, to ona rozhodovala o osudu říše, i když to málokdo tušil – princové, králové, císaři i další mocní muži jí leželi u nohou – nebo v její náruči, protože dobře věděla, že když žena může darovat to, co se za všechno zlato světa nedá koupit, pak jsou všichni jejími otroky. A když věří tomu, že ji vlastní, pak jsou ze všeho nejvíc otroky, ohebnými nástroji! Ach, její krásné ruce, drahý příteli, ty tahaly za nitky, ty tahaly za nitky! Všichni ostatní se v nich proměňovali v tančící loutky. Ona uměla panovat! Ona věděla, že nic neznamená víc!“

Stačili jsme dojít zpátky k portrétu. Hrabě se zastavil, opět chvíli na obraz svítil a zamumlal několik slov jazykem, jemuž jsem nerozuměl.

„Brzy ovdověla,“ pokračoval pak a znovu jsme vykročili. „Její muž uchradl – byl to slaboučký ubožák už od narození, i když staré, vznešené krve.“ Pohrdlivě se zasmál. „Milovala ho, říká se – ano, byl to pěkný mládenec, jeho portrét visí tamhle –, ale láska našich žen je jako spalující oheň a on – inu, on roztál, nechal se jím roztavit, cha, cha! Asi jako svíčka, když ji hodíte do plápolajícího ohně. My z rodu Draculů, z kmene Sikulů, odvozujeme svůj původ, jak jsem vám už říkal, drahý příteli, od starých Hunů, kteří se kdysi jako běsníci požár prohnali Evropou a pohltili vymírající národy, jako plamen ohně požírá suchou trávu. Podle legendy pocházeli ze starých skytských čarodějů, jež byly vyhnány ze země a v pustině se pak milovaly s ďábly.“ Cynicky se zasmál. „Legenda je to stejně dobrá jako spousty jiných, kdo však může tvrdit, že ďábel nebo čaroděj je větší a mocnější než Attila, jehož krev proudí v těchto žilách, a kdo se může divit, že my, jeho děti, převyšujeme všechny ostatní smrtelníky v nenávisti i v lásce.“ Prudce vztáhl ruce do výšky a zatřásl jimi. „Ale odbočil jsem od našeho tématu – odpusťte starému samotáři upovídanost, drahý příteli, když má pro jednu příležitost mluvit! Jak jsem řekl, brzy ovdověla... možná vás to ale vůbec nezajímá?“

„Ale ano, velice,“ odpověděl jsem. Opravdu jsem jeho slova hltal se zájmem a dychtivostí, které se mně samotnému jevily až nevysvětlitelné. „Pokračujte, prosím.“

„Ovdověla, ale jistě chápete, drahý příteli, že tahle příhoda neznamenal nijak moc pro život, jaký vedla, a pro moc, s jakou vládla. Její dosah ještě nikdy žádný dějepisec neodhalil, a proto toho také mnoho zůstane nevysvětleno, navždy. Mohl bych jmenovat, ale k čemu by

to bylo? Stručně řečeno, ti, kteří vědí – a není jich mnoho –, mohou potvrdit, že z té doby není zaznamenána žádná důležitá politická událost, od níž by nebylo možné vystopovat nitky vedoucí až do jejího budoáru. Tam byla královnou, odtamtud tajně ovládala svět! Jen si to představte, drahý příteli – takový život! Tak skvostná, plnokrevná existence! Žádný zákon kromě zákona lásky a vlastní vůle, mládí, krása, síla... a moc silnější než jakýkoli samovládce na celém světě! Ten portrét,“ ukázal na obraz, „byl namalován v Paříži několik let před Napoleonovou korunovací na císaře. O několik let později se ve Vídni setkala s mužem, v jehož žilách kolovala tatáž krev jako v jejích – z jedné větve rodu Draculů. Byl mladší než ona – ale ženy jako ona nemají žádný věk. Byla krásnější než kdy dřív – a on byl jiný než všichni muži, kteří ji do té doby milovali! Ach!“ Zhluboka se nadechl. „Vy děti chladného, rozumného Západu – co vy víte o lásce, o spalující vášni tak silné, že se blíží nenávisti, o polibcích, které pálí jako rozžhavené železo, o objetích, jež... ale dost už! Stala se jeho ženou, následovala ho sem, do starého sídla rodu, tehdy méně zchátralého než nyní, a tady nějakou dobu žili spjati v jednom plameni – láska jako spalující nenávist a nenávist jako ničivá láska – oba byli stvoření k panování, žádný z nich k poddanství. Ach, tyhle staré sály, drahý příteli – ty viděly věci, o jakých se vám ve vaší chladné anglické ctnosti (jíž si také cením, protože i v té je síla!) ani nesní. Ale my, Attilovy děti, my jsme jiného druhu než vy! Ano, skutečně,“ znovu mi věnoval jeden ze svých zvláštních nečitelných pohledů, „skutečně, jsme jiného druhu! Ach! Chcete slyšet konec toho příběhu? Nu, je to směšné, ale naprosto logické, drahý příteli, naprosto logické, i když i trochu banální,“ zasmál se tvrdým, zvláštním smíchem. „Ve vašich anglických knihách jsem četl o věčné lásce – možná se naučím tomu slovnímu spojení porozumět, až přijedu do Londýna, teď však netuším, co se tím myslí. Přinejmenším v tom významu, jaký mu připisujete! Láska má svůj čas, jako květina v zemi – když dosáhne své největší krásy, její čas končí. Ano, přijde zase jaro, ale už to není tatáž květina z téhož kořene. Takový je zákon přírody. Ve chvíli, kdy plamen dosahuje největší výšky, má také ze všeho nejbliže k vyhasnutí. Tady to dopadlo, jak to bývá. Jednoho krásného dne oheň dohořel – přinejmenším pro ni. Patřila k těm,“ hrabě ztišil hlas do tajemného šepotu, „patřila k těm, kteří, jak

bych tak řekl, drahý příteli, *kterí mají v sobě příliš mnoho životů, než aby mohli někdy někomu zcela patřit.* Existují takové bytosti... ale to sem teď nepatří. Nu, našla si milence – krásného mladíka ze zdejších hor, byl to obyčejný sedlák, chcete-li, my Sikulové jsme však všichni šlechtici; nebyla to pro ni žádná hanba a on – její muž – to měl pochopit. Měl ji nechat žít její život tak, jak ho žít musela. Ale neudělal to. Měl takovou slabou stránku. Ona byla každopádně jeho žena, vedla jeho dům, přijímala jeho hosty, jak se na váženou dámu sluší – prostě plnila své povinnosti a dělala mu čest – to ostatní se ho nijak netýkalo.“

„Netýkalo?“ uniklo mi mimoděk.

„Vůbec ne, drahý příteli. Láska je svobodná – nemá co do činění s ostatními povinnostmi a záležitostmi. V rodě, k němuž s hrdostí náležíme, to vždy platilo jako zákon. Že to odmítl uznat, byla, jak jsem řekl, veliká a trestuhodná slabost. Možná jeho vášeň nevyhasla tak jako ta její – možná ještě kdesi v popelu doutnala. To je možné a ledacos se tím vysvětluje, i když to nic neomlouvá. To, co udělal, bylo vskutku nedůstojné šlechtice a tak uboze středostavovské. Snížil se k tomu, že je oba ošálil – ji i jejího milence – a jednoho večera je překvapil. Neuvědomil si, jak nepopsatelně směšné je chtít hrát úlohu podváděného manžela – jak moc je to pod jeho důstojnost –, a pomstil se. A jak, co myslíte, drahý příteli? Rozhodně velice vynalézavě. Jednoduše nechal zatarasit dveře do hraběčína soukromého poschodí a nechal tam ty dva spolu. Nikoli aby vyhladověli – ach, to ne –, dbal na to, aby jídla i pití měli dost, sám to prý nařídil. Nic jim nesmělo chybět. Všechny sloužící – kromě jediného neochvějně oddaného – poslal pryč. V zámku se rozhostilo ticho jako v hrobě. Dovedete si představit tu samotu ve dvou? Myslím ty dva milence uvnitř? Řekl bych, že zpočátku žili jako v ráji – protože ona byla příliš hrdá, než aby si přiznala, co jí říká strach – a on, ten ubohý mladík, se nejspíš cítil bohatší než král, protože měl ji. Hrabě však svou pomstu dobře promyslel. Znal ji i ničivý žár jejího nenasytného, spalujícího ohně. A jistě věděl, že on, její seladon, patří mezi ony svíce, jež se v blízkosti žáru roztečou..., stejně jako se to stalo jejímu prvnímu muži. Někteří zemřou, jiní přijdou o rozum – chudáci, slabí ubožáci! Hrabě jen vyčkával. Uplynulo několik měsíců a jednoho večera, když měsíc stál vysoko na obloze, se nahoře v uzavřeném poschodí otevřelo